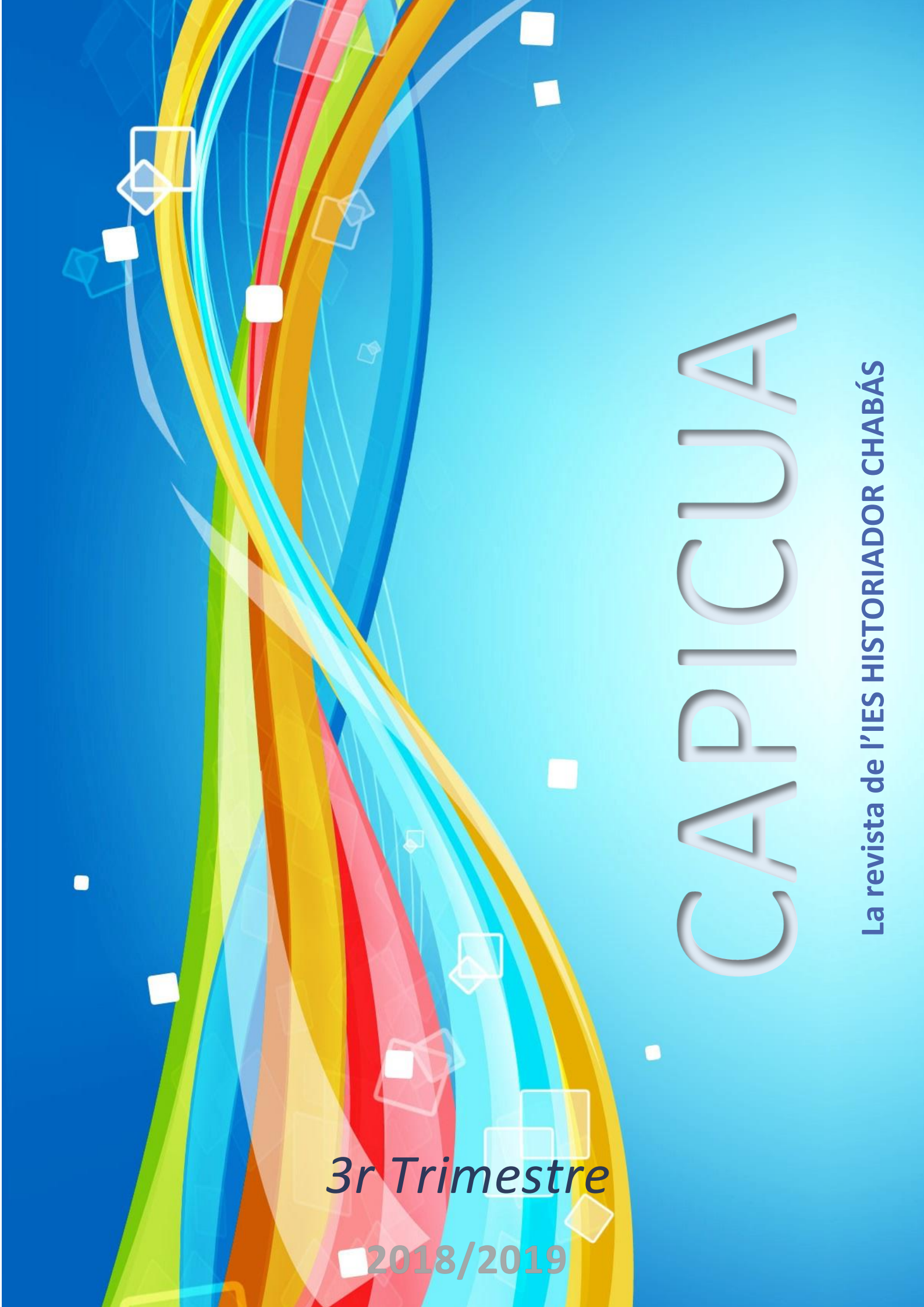

CAPICUA

La revista de l'IES HISTORIADOR CHABÁS

3r Trimestre

2018/2019

EDITORIAL

Sin apenas darnos cuenta, hemos finalizado el curso 2018/2019.

A partir del día 18 de junio, las aulas de nuestro centro permanecerán vacías. No será hasta el mes de septiembre cuando volvamos a tener el bullicio de nuestro alumnado cambiando de aula y el sonido de abrir y cerrar taquillas.

Es el primer año que las pruebas PAU/EBAU no se realizan en el IES Historiador Chabàs. Nuestro alumnado, junto con los de los dos centros de Denia, IES María Ibars, IES Sorts de la Mar, además del IES Xebic de Ondara e IES Enric Valor de Pego se ha trasladado a la antigua Escuela Oficial de Idiomas, para llevar a cabo los exámenes que les permitirá la entrada a la Universidad.

Nuestros resultados en las pruebas PAU en general han sido muy satisfactorios. A pesar de la polémica desencadenada por el examen de Matemáticas, gran parte de nuestros/as estudiantes han superado el examen con nota: tenemos un alumno con un 10, otro con un 9'7, 9'1 y algunos notables.

En cuanto al curso académico, excelentes resultados para nuestro alumnado de 2º de Bachillerato. 17 estudiantes quedaron seleccionados para los Premios Extraordinarios de Bachillerato, con una nota superior a un 8'75, 11 Matrículas de Honor pudimos otorgar, las que nos permite la Conselleria según el número de estudiantes matriculados, con una nota media superior a un 9'4.

Contamos también este año con un alumno de Ciclos Formativos con el Premio Extraordinario de FP de Grado Superior.

En 4º ESO hemos tenido dos expedientes académicos excelentes con una nota superior a 9 y bastantes estudiantes con una media de notable.

Despedimos a nuestro alumnado que finaliza etapa educativa. En el mes de mayo tuvo lugar la graduación de 2º de bachillerato, en la que tuvimos el honor de contar con la presencia de nuestro Alcalde D. Vicent Grimalt. En el mes de junio se celebró la graduación de 4º ESO, en esta ocasión contamos con el Concejal de Educación Rafa Carrió y, como invitada, con la presidenta del CEDMA (Asociación de empresarios de la Marina Alta) Sonja Dietz, que les dio la última lección "Masterclass". Como siempre queremos agradecer al AMPA de nuestro centro su colaboración en estos actos.

Como colofón final y acto de finalización del proyecto Erasmus+ "Beyond our doors" (2017-2019). Se ha llevado a cabo el musical solidario "Penny Lane", cuya recaudación se destinará a ayudar a combatir el cáncer infantil. Organizado por nuestras incansables profesoras del Departamento de Música, Beatriz Calabuig y Paloma González, los allí presentes tuvimos el placer de disfrutar de un espectáculo entrañable y sorprendente.

Este año hemos conseguido otro proyecto Erasmus+ K101, le damos la enhorabuena al Vicedirector Jesús Cerdá por su trabajo en esta tarea. Este proyecto implica que 16 docentes ampliarán conocimientos pedagógicos, didácticos y de idiomas en países de la Unión Europea.

Nuestro centro imparable continúa abriendo sus puertas a nuevas tendencias educativas.

Julia Gozávez Pérez

Directora IES Historiador Chabàs

Contenido

IES CHABÀS A L'OLÍMPIADA FILOSOFIA.....	6
CONCURSO DE ESCRITURA DRAMÀTICA "CURT DE TEATRE"	8
ALUMNES DE L'IES HISTORIADOR CHABÁS EN LA XXX OLIMPIADA MATEMÀTICA EN LA FASE COMARCAL A L'ALFÀS DEL PI	9
EIXIDA 2N ESO A XÀTIVA	11
EXCURSIÓ A VALÈNCIA: RUTA LITERÀRIA DE VICENT ANDRÉS ESTELLÉS.....	13
DIEZ AÑOS DE CURSA SOLIDÀRIA.....	15
MARJAL PEGO-OLIVA	19
CAMPAMENTO EN INGLÉS	21
EL ALUMNADO DE 1º TAFAD DEL IES CHABÁS COMPLETA SU FORMACIÓN EN FITNESS EN GYM21 Y CDD.....	23
PREMIOS 25 DE ABRIL LENGUA CASTELLANA	25
POESÍA.....	25
1º-2º ESO.....	25
1º PREMIO: Mateo Gómez Valencia (2º C) por "Donde hubo fuego, hay cenizas"	25
2º PREMIO: Tomás Moll Lorenzo (1º B) por "Estrellato"	26
3º-4º-BACHILLERATO.....	27
1º PREMIO: Cristian Martínez Blanco (1º Bachillerato A) por "Solitario chico"	27
2º PREMIO: Giorgia Bertarelli (2º Bachillerato B) por "El espejo de la entrada"	28
OTROS PARTICIPANTES:	29
NARRATIVA.....	30
1º-2º ESO.....	30
1º PREMIO: Tomás Moll Lorenzo (1º B) por Repoblando.....	30
2º PREMIO: DESIERTO	34
OTROS PARTICIPANTES:	34
3º-4º-BACHILLERATO	35
1º PREMIO: Silvia Tomoka Bertomeu González por Silencio (1º nocturno).....	35
2º PREMIO: Luisa María Gómez Valencia (1º B) por Una excursión letal	38
OTROS PARTICIPANTES:	42
PREMIOS 25 D'ABRIL DE VALÈNCIA	44
A la solitud.....	44
REFLEXIONS	45

Una porta entreoberta	47
LA MERCÉ	49
L'ÀNIMA PERDUDA.....	55
SERPIFÒBICS	60
UN BAGUL PLE D'EMOCIONS	64
PREMIS 25 D'ABRIL DE CIÈNCIES.....	72
XARXA AMB MOLTA CIÈNCIA	72
IES CHABÀS A LONDRES	76
VIURE "JOAN FUSTER"	79
ALMUERZO CON LOS VOLUNTARIOS LINGÜÍSTICOS.....	81
AUTOR JOVI LOZANO A L'IES CHABÀS	82
ACTIVITAT TEI	83
PROGRAMA DE MEDIACIÓ 2018/19	84
ELS ALUMNES DE CULTURA CIENTÍFICA DE 1r DE BATXILLERAT DE L'IES HISTORIADOR CHABÀS PARTICIPEN EN EL CENS 2019 DEL CORRIOLET CAMANEGRE A LES PLATGES DE DÉNIA.....	86

IES CHABÀS A L'OLÍMPIADA FILOSOFIA.

El passat 28 de febrer, 5 alumnes de segon de batxillerat de l'IES Historiador Chabàs es presentaren a la fase provincial de l'Olimpíada de filosofia, celebrada a la Universitat d'Alacant.

Jordi Vaquer quedà en tercer lloc d'entre ens quasi 500 participants i passà a la fase autonòmica.

En la fase autonòmica, celebrada dissabte 30 de març a la Facultat de filosofia de la Universitat de València, l'alumne defensà la dissertació que va escriure a la fase autonòmica. En aquesta ocasió competia contra 8 alumnes més procedents de les tres províncies. Finalment fou seleccionat, juntament amb altre dels participants, per a representar l'autonomia a la fase autonòmica que tindrà lloc a Màlaga a finals d'abril.

CONCURSO DE ESCRITURA DRAMÁTICA “CURT DE TEATRE”

La alumna de 2º bachillerato Natalia Ripoll Ortolá fue finalista con la obra “Pérdues” en el concurso de escritura dramática “Curt de teatre”, en la categoría A en Lengua Valenciana.

Los ganadores de esta edición fueron seleccionados de entre las 45 obras presentadas desde toda la Marina Alta (26 en castellano y 19 en valenciano), con una alta participación de jóvenes con un alto nivel de presentación y originalidad de los textos.

El sábado 30 de marzo en el Centro Social se llevó a cabo la puesta en escena de las obras ganadoras de este año y se hizo entrega de los premios a los ganadores. El IES Historiador Chabàs recibió también un agradecimiento por nuestra colaboración en el concurso. El alcalde de Dénia, Vicent Grimalt y el concejal de Educación, Rafa Carrió, fueron los encargados de entregar los premios de esta “V Mostra de Teatre”.

ALUMNES DE L'IES HISTORIADOR CHABÁS EN LA XXX OLIMPIADA MATEMÀTICA EN LA FASE COMARCAL A L'ALFÀS DEL PI

El passat dissabte 6 d'abril 12 alumnes, que cursen estudis d'ESO en el nostre IES Historiador Chabás, van participar a l'Olimpiada Matemàtica 2019 en la fase comarcal de la província d'Alacant, a la seu designada per l'organització a l'Alfàs del Pi.

Convoca l'Olimpiada la Societat d' Educació Matemàtica de la Comunitat Valenciana "Al-Khwarizmi" i els objectius són:

- Divulgació de les matemàtiques a través de la resolució de problemes.
- Afavorir una actitud positiva cap a les matemàtiques entre l'alumnat i la societat en general.
- Potenciar el gust per la resolució de problemes a través d'una activitat formativa, lúdica i creativa.

La fase comarcal va consistir en una prova de caràcter individual.

En acabar aquesta prova vam assistir a la conferència del calculista Alberto Coto, ell és la persona més ràpida del món fent càlculs mentals, com així ho certifiquen els seus múltiples rècords Guinness i els seus sis títols de campió del món.

Va ser una interessant i divertida demostració de la seua rapidesa calculant.

Alumnes i professors compartírem un matí festiu i matemàtic, que va afavorir l'intercanvi d'idees i amistat.

EIXIDA 2N ESO A XÀTIVA

L'alumnat de 2n ESO de l'IES Historiador Chabàs va visitar el passat 9 d'abril la ciutat de Xàtiva on, juntament amb el professorat acompanyant, passaren un matí molt agradable entre els murs del seu Castell d'origen romà i ibèric. La pujada al Castell es va fer amb el trenet turístic de la ciutat. El trajecte va tenir una durada d'uns 30 minuts, durant els quals es van poder observar els monuments que envolten el Castell, així com també el característic i bonic paisatge que l'envolta,

Una vegada finalitzada la visita al Castell, visitaren el Museu de Belles Arts, on el que més va cridar l'atenció va ser el quadre de Felip V de Borbó, que es caracteritza per estar cap per avall com a càstig del habitants de Xàtiva contra el rei per haver-los cremat la ciutat durant la Guerra de Successió.

L'excursió va finalitzar amb un xicotet passeig pels carrers de la ciutat.

Carlos Cuenca Llobell

EXCURSIÓ A VALÈNCIA: RUTA LITERÀRIA DE VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Dilluns 15 d'abril els alumnes de 3r ESO A i B anaren d'excursió a València amb l'objectiu de realitzar una ruta literària dedicada a Vicent Andrés Estellés en l'any en què l'Institut d'Estudis Comarcals està homenatjant-lo.

Els guies que han dissenyat la ruta i que els acompanyaren són precisament els néts del poeta, Isabel i el seu germà Vicent. Començaren la ruta a l'Ajuntament, després seguiren passejant pels carrers que hi ha al voltant del Mercat, la Llotja, santa Caterina, la plaça de la Reina, el Micalet i la Catedral, la Basílica, l'Almoina, el palau de la Generalitat, l'església de Sant Vicent, el portal de Valldigna, i finalment arribaren a les torres de Serrans. És a dir, un recorregut pel casc històric de València on es troben els monuments més importants del passat històric d'aquesta ciutat.

Com que els alumnes feien la lectura d'un poema d'Estellés inspirat en cada indret mentre els seus néts relacionaven cada poema amb la seua vida personal, la visió de la ciutat va canviar: estaven veient-la a través del prisma del poeta.

En definitiva, una visita a la València d'Estellés, de la qual estimava cada racó, la seua llengua, la seua història i la seua cultura.

DIEZ AÑOS DE CURSA SOLIDÀRIA

Las imágenes desgarradoras que los medios de comunicación mostraron sobre el terremoto de Haití de enero 2010 sacudieron a todos y fueron el desencadenante de esta iniciativa solidaria.

Curiosamente todo se gestó en el departamento de matemáticas de la mano de Pilar Bayod y Salvador Fuster que con energía y entusiasmo consiguieron ilusionar a un grupo de profesores y aunar voluntades en torno a los preparativos de lo que fue la primera edición de la Cursa Solidària.

Aquellas primeras ediciones conectaron muy bien con el alumnado al contar con el atractivo de la novedad y porque además aglutinaron aportaciones procedentes de diferentes departamentos (música, dibujo, informática, etc). Durante estos diez años, unas veces en marzo y otras en abril, con más o menos fortuna y participación, hemos ido cerrado el trimestre con una actividad muy en boga que intenta vincular el boom atlético del *running* con la cooperación social.

En los últimos años los alumnos y alumnas de primero de TAFAD, desde el módulo de deportes individuales, han dado un renovado aliento a la carrera encargándose de todas las gestiones necesarias, y sobre todo, de informar y promocionar el evento entre el resto del alumnado del Instituto. Además, para ellos se trata de una práctica formativa que encaja perfectamente con el tipo de actividades que contempla su formación.

La Policía Local y Cruz Roja también han hecho año tras año su imprescindible aportación para cortar el tráfico y para atender cualquier percance físico que algún corredor pueda sufrir. En alguna ocasión la ambulancia ha tenido que llevarse a un participante (nada serio).

Invariable y mayoritariamente el grueso de los corredores pertenece a la ESO, son ellos los que siempre muestran mayor interés en el acontecimiento. Los chicos y chicas de Bachiller sin embargo son bastante más reticentes. Por su parte, la participación del profesorado también ha sido una constante en todas y cada una de sus convocatorias y aquí hay que mencionar al incombustible José Luis Ronda, el único profesor que se ha vestido de corto en todas y cada una de las convocatorias.

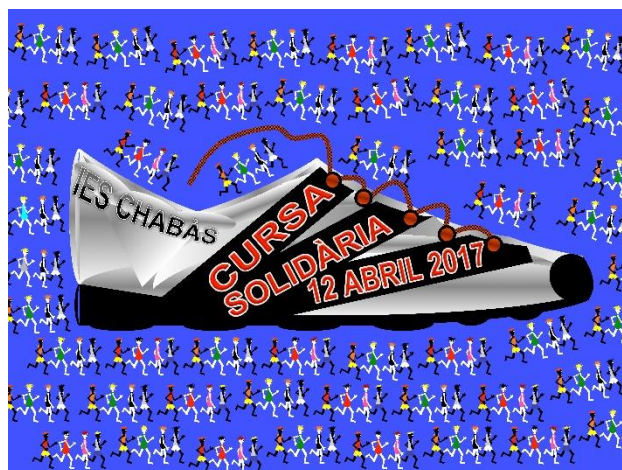
La recaudación se ha destinado a diferentes emergencias, asociaciones y causas solidarias, a saber; terremoto de Haití, Cruz Roja de Dénia, refugiados ACNUR, asociación española contra el cáncer de mama, investigación contra el cáncer infantil, etc...

Este año en torno a la carrera se creó una atmosfera bulliciosa y desenfadada en la zona de meta con una más que reseñable participación. El AMPA también suministró su granito de arena costeando unos flamantes dorsales adhesivos que los corredores lucían exultantes y nerviosos en la línea de salida. Además, todos estábamos de buen humor ante la perspectiva del fin de trimestre y el inicio de las inminentes y lluviosas vacaciones de Semana Santa.

Organizar y conseguir que el alumnado y el profesorado corra casi dos kilómetros, haga una aportación solidaria y que además comience sus vacaciones de Pascua sudado y con un poco de retraso con respecto al resto de sus compañeros es algo que entraña cierta dificultad y algo a lo

que hay que reconocerle su justo mérito. Esperamos poder continuar despidiendo el segundo trimestre con esta ya consolidada tradición y con otra década más de empeños solidarios. Gracias a todos por vuestra participación.

Departamento de Educación Física

MARJAL PEGO-OLIVA

El perfil del alumno tipo del nocturno ha cambiado, en su gran mayoría ya no son personas que compatibilizan con esfuerzo un trabajo por la mañana y los estudios por la noche. Son alumnos de toda la comarca que por diversas razones no pueden seguir el ritmo del diurno y una vez alcanzada la mayoría de edad han sido canalizados al turno de noche. Allí reciben una atención mucho más personalizada y trabajan a un ritmo mucho más pausado.

Muchos de ellos al no tener obligaciones por la mañana pierden el hábito de madrugar y poco a poco modifican sus hábitos adquiriendo unos biorritmos noctámbulos. Quizás son estos alumnos los que más necesitan algún tipo de actividad que les normalice los horarios y que les permita aprovechar la mañana de un modo más productivo y más saludable. Acontecimientos como, graduaciones, premios 25 de abril, proyectos, viajes, excursiones o charlas son realidades que apenas si llegan al Bachiller nocturno.

En Educación Física, en esta línea, y aprovechando el entorno natural que nos rodea hemos diseñado salidas senderistas para todos los niveles del instituto incluyendo este curso también al olvidado Bachiller nocturno. Hemos caminado por la Marjal Pego-Oliva visitando la *Muntanyeta Verda*, los *ullals* del río Salinar y hemos podido completar 9 kilómetros de marcha rodeados de acequias, canales y arrozales. Las lluvias recientes han revitalizado todo de manera que sin tener que buscarlas nos salieron al paso galápagos y varias culebras de agua. Nos acompañó también una tarde despejada y con una excelente temperatura que nos permitió disfrutar al máximo de todo el esplendor primaveral que nos rodeaba. El cielo ofreció otro gran espectáculo con formaciones nubosas muy peculiares que en el horizonte se juntaban con la silueta familiar del Montgó y la de la Sierra de Segaria.

Departamento de Educación Física

CAMPAMENTO EN INGLÉS

Del 6 al 10 de mayo, 44 alumnos de 1º ESO del IES Historiador Chabás han compartido cinco intensos días en un campamento de inmersión lingüística en inglés en la escuela “English Summer School Saint George” en Faura, cerca de Sagunto.

Un total de 200 alumnos venidos de distintas zonas de España (concretamente de Castilla la Mancha, Murcia y la Comunidad Valenciana), han estudiado, jugado, bailado y competido: en definitiva, han convivido y aprendido mucho más que el inglés que han estudiado en las aulas.

El buen tiempo de la semana ha acompañado las numerosas actividades deportivas y lúdicas, y ha permitido que las clases se desarrollaran al aire libre, haciendo del aprendizaje una experiencia agradable y distinta a la que tienen durante el curso.

El último día tuvo lugar la ceremonia de graduación, en la que algunos de nuestros alumnos fueron premiados por su buen hacer en las clases y en las actividades deportivas o de convivencia. Algunas lágrimas en la partida y un buen número de recuerdos que quedarán para siempre en la memoria de nuestros chicos.

EL ALUMNADO DE 1º TAFAD DEL IES CHABÀS COMPLETA SU FORMACIÓN EN FITNESS EN GYM21 Y CDD

El alumnado de ciclos formativos de FP de 1ºTAFAD del IES Chabàs ha completado su formación del módulo de Fitness realizando seis sesiones prácticas en las instalaciones deportivas de GYM21 DENIA y Centro Deportivo Dénia.

Las primeras tres sesiones se realizaron en GYM21 DENIA donde el alumnado tuvo la oportunidad de practicar las actividades de body-combat, TRX, zumba y body-pump. El equipo de monitores del e instructores del gimnasio, con Miguel Amós al frente, prepararon las clases de manera muy profesional y amena consiguiendo que el alumnado vivenciara y disfrutara de las diferentes modalidades de fitness.

La formación quedó completada con las siguientes tres sesiones de actividades de aqua-fitness, pilates y ciclo indoor que se hicieron en el CDD. En esta instalación, la metodología utilizada por los técnicos de Susana Campos, consiguió divertir y formar al alumnado consiguiéndose los objetivos propuestos.

Desde el Departamento de Formación Profesional y la Dirección del IES Chabàs queremos agradecer a ambas entidades colaboradoras su aportación, tanto en espacios e instalaciones como el tiempo dedicado por sus profesionales y gerentes, a la formación de nuestro alumnado.

PREMIOS 25 DE ABRIL LENGUA CASTELLANA

POESÍA

1º-2º ESO

1er PREMIO: Mateo Gómez Valencia (2º C) por “Donde hubo fuego, hay cenizas”

DONDE HUBO FUEGO, HAY CENIZA

Esta historia trata de un joven
que desde que era niño no acataba ninguna orden.

Él en aventuras se quería adentrar,
sin saber con lo que en su viaje se iba a encontrar.

De su casa el joven en la madrugada marchó,
cogiendo un caballo, comida, flechas y arco,
el joven aventurero sin dudar salió.

Yendo hacia el bosque estaba contento
y en su cara el joven sentía el viento.

Cuando entró al bosque todo cambió
siguió su camino, él se perdió.

Después de comer, a un niño se encontró.

-¿Cómo te llamas? el chiquillo preguntó,

-Yo me llamo Juan .

-Qué casualidad, yo me llamo igual.

-¿Conmigo tu comida podrías compartir?

-Claro, Juan, cógelo de aquí.

Por la noche Juan una fogata hizo,
el bosque se quemó, todo se hizo añicos.

A ambos encontraron y los encerraron,
se hizo un juicio y fueron sentenciados.

-10 años para el mayor y 3 para el menor,
nos habéis dejado sin bosque, menuda decepción.

Colorín, colorado
esta poesía se ha acabado.

2º PREMIO: Tomás Moll Lorenzo (1º B) por "Estrellato"

ESTRELLATO

Puede que tan solo recuerde oscuridad,
después de flashes inmediatos;
solo mis pasos ciegos encima de la cuerda floja
llamada por muchos "cordura".

De todos modos, pensé que estaría toda la eternidad
en los más alto de la cima, viendo caer a los demás.

Pero no ocurrió, fallé en el intento;
y la gente no me cree cuando digo que me arrepiento,
de haber sido una leyenda por largos años,
de estar colgado en la amplia y oscura noche,
recordando un pasado que nunca volverá,
lleno de momentos bonitos, o fiestas acabadas en exceso,
de romances intensos que en mi corazón permanecerán.

El mundo avanza lento dejando atrás a los débiles,
los nuevos llegan y reinician el ciclo,
pisando los talones de los grandes veteranos,
sin resbalar, sin mirar atrás.

Pasaron los años y la gente me arrancó de allí,
como si fuera una mancha de tinta en un papel,
creyendo que no tenía miedo a caer,
en lo más profundo del olvido.

Mi alma se corrompió por el pasado,
intentando regresar por un camino inexistente,
rompiendo las fronteras de mi mente,
cerrándome en las copas de vino;
dándome cuenta de que mi tiempo de auge,
estaba contado, como si de granos de arroz tratara.

Aunque no quise, todo cesó,
mi silueta se desvaneció en la alfombra roja,
teniendo que asentir con la cabeza
a tener que dejar de brillar.

3º4º-BACHILLERATO

1er PREMIO: Cristian Martínez Blanco (1º Bachillerato A) por “Solitario chico”

SOLITARIO CHICO

Solitario chico,
Tú que tanto sentías cada sonrisa,
que tanto soñabas...

Has dejado que la vida te abrume
Por tener tantos pájaros en la cabeza,
Que no sabían ni volar.

Que construiste paredes contra la tristeza,
Pero dejaste fuera la vivacidad.

Y explotaste,
Una explosión, que a día de hoy
Sigue brillando,
dejando un trocito de ti en cada experiencia.

Solitario chico,
Que vives fingiendo,
Fingiendo que nada te importa,
hasta tal punto que finges que vives.

Cada una de tus esperanzas se desvanecen con el tiempo.
Y no tiene utilidad volver a ayer,
Porque entonces eras una persona distinta,
Imaginando que algún día,
Alguien te devolverá lo perdido.

Y dejas pasar la vida,
Aferrándote a lo ocurrido,
Un suceso muy lejano que ante tus ojos,
Te pisa los talones.

Entonces, Dices lo que no sientes,
Y piensas lo que no dices.
Solitario chico,
Tú que sonríes con la mejilla mojada
Y sueñas,
Sin poder dormir.

2º PREMIO: *Giorgia Bertarelli (2º Bachillerato B)* por “*El espejo de la entrada*”
EL ESPEJO DE LA ENTRADA ÍNTEGRO Y FRÍO, INMÓVIL EN LA PARED.

Pulcro, recién enganchado al clavo que interrumpía
la armonía del albino muro de la entrada.

Lo habían comprado en el mercadillo, lo podía recordar, ese día, esa sed.
Sed de algo más que palabras, de un gesto de amor. Un regalo, la nada.
Que un regalo lo habría arreglado, eso él creía.

Y ahí enganchado permanecía, ese objeto, en la entrada
donde todo el mundo lo veía, donde todo el mundo se veía.
Ese reflectante cristal, espectador de todo, asistía silente
cuando las voces cortaban el aire y los vasos se estrellaban.
Los gritos, las lágrimas, todo permanente.

Ese reflectante cristal, ya no tan pulcro, asistía silente,
cuando ella salía matutina, los ojos morados, el labio partido,
se miraba ante él, tapaba las heridas con una máscara, máscara doliente.
Ese viejo cristal cayó a tierra, perdido.

Se rompió con un golpe, al caer junto a ella al frío suelo.
Tras un tiempo este viejo espejo fue reparado,
todas sus piezas puestas juntas,
todo su reflejo, su duelo.

Fue colgado en el clavo del armonioso muro albino
 donde había asistido a tanto,
 risas, gritos y sobre todo llanto.
 Pero ella allí estaba,
 se miraba, sonreía,
 sin ojos morados ni labio partido,
 ante el viejo y roto espejo, por dentro agrietada.
 Solitaria, con la mirada viva y los labios pintados ante lo vivido;
 nunca se había visto tan bella ante el espejo de la entrada.

OTROS PARTICIPANTES:

- Zarina Jeal (3º B)
- Micaela Belén Loyola Farias (4º C)
- Roberto Colom Oliver (1º A)
- Sabrin Mallek Berrekia (1º A)
- Izan Martínez Pérez (1º A)
- Noelia García Catalá (1º A)
- Vanesa Aragón Lemus (2º nocturno)
- Silvia Tomoka (1º nocturno)
- Lucía Ortuño Navarro (1º C)
- Pedro Enrique Martín Correa (2º A)

NARRATIVA

1º-2º ESO

1er PREMIO: Tomás Moll Lorenzo (1º B) por Repoblando.

REPOBLANDO

Mis ojos se entreabrieron lentamente, a duras penas. Mientras recobraba el sentido, me di cuenta que estaba en una cabina muy pequeña, donde solo había unos centímetros de movilidad; en el techo se encontraba una humilde lámpara que desprendía poca luz y las paredes metálicas me rodeaban, sin parecer que hubiera una salida. Unos segundos después, se abrió una puerta que me conducía a un pasillo a oscuras. Llevaba una camiseta, dejando al descubierto mi brazo izquierdo; en él había un nombre y un número de cuatro dígitos, grabados con una letra de imprenta: “Darwin Yates” y “1976”. No recordaba por qué tenía el tatuaje, así que no le di demasiada importancia en ese momento.

No me quedaba más remedio que salir de la cabina, aunque lo hice con un poco de miedo; no se podía ver absolutamente nada con tan poca luz. Parecía caminar por el pasillo como una gallina sin cabeza; incluso me resbalé algunas veces, no obstante, poco a poco sentía una corriente de aire que se iba intensificando hacia el final del pasillo, así que me guié hacia la corriente. Había un punto donde la corriente era muy fuerte, y al llegar ahí me estampé contra una puerta metálica gigantesca. Me tapé la cara por unos instantes, ya que me había dado en toda la frente. Cuando mis manos ya no estaban en mi cara, me di cuenta de que por la rejilla de la puerta entraba un pequeño haz de luz, pero en este caso parecía ser la del sol. Al lado de la puerta, había una palanca aparentemente muy pesada; al verla me dirigí a ella y la activé con algo de dificultad. La puerta se comenzó a abrir de una manera que me decía que toda una travesía estaba a punto de empezar. Poco a poco podía ver arena... Muchísima arena. Todo era un desierto; no había ni una pizca de verde por ningún sitio. La luz del sol era más fuerte de lo poco que recordaba. Llegaba a cegarme la vista, y tuve que ponerme una mano haciendo de visera. Cuando recobré la vista me di cuenta de que a lo lejos, casi igual de lejos que la frontera que divide el cielo y la tierra, se encontraba una pequeña ciudad. Era el único sitio que no era simple arena, así que decidí ir hacia aquel lugar tan extraño.

Después de un largo tiempo, llegué a una especie de murallas, y delante de mí se encontraba la entrada de la ciudad; estaba llena de guardias que la resguardaban. Llevaban en sus manos afiladas dagas que no inspiraban demasiada confianza a primera vista. Me acerqué lentamente hacia uno de los guardias, con algo de miedo.

-Disculpe, ¿me deja pasar? – Dije.

-Muéstrame tu identificación.

Le miré, confuso. No llevaba nada encima.

- ¿Es realmente necesaria? – Pregunté.

- En los tiempos que estamos, es imprescindible para estar aquí. ¿O lo ha olvidado? – Contó con tono de burla.

En ese momento tenía muchas dudas que no iba a preguntarle al guardia, porque nadie iba a creer que había estado en una cámara de criogenización posiblemente durante decenas de años, y que no me acordaba de nada acerca de mi vida. Decidí explicarle que no tenía una identificación, pero él no dejó ese tono firme y no me permitió pasar. Suspiré y justo antes de voltearme, el guardia exclamó súbitamente:

- Espera, ¡eres uno de los antiguos!

El guardia se quedó mirando fijamente aquel inscrito de mi brazo.

- Tiene que acompañarme, en nombre del clan Xyphos – Dijo.

Me agarró de mi brazo izquierdo y me llevó a través de la ciudad, tapando el tatuaje de forma desesperada. Recorrimos las transitadas y caóticas (aunque relativamente futurísticas) calles que se llenaban de colores fríos, repletas de gente pintoresca. Intenté escaparme haciendo movimientos bruscos con los brazos, pero fue algo bastante inefectivo; me llevó casi arrastrándome hasta un edificio gigantesco. Llegamos a la recepción, y rápidamente fuimos hacia uno de los ascensores que había allí. El ascensor nos llevó hasta unas instalaciones subterráneas gigantescas; allí había unos talleres profesionales, y galerías para almacenar de todo. Cuando llegamos allí, nos esperaban unas escaleras que llevaban hacia abajo. Con cada escalón, pude comenzar a distinguir un grupo de personas que debatían sobre algún tema importante. De repente, nos miraron bastante extrañados.

- ¿Quién es este? – Preguntó una chica.

- Es un antiguo – Contestó el guardia, mientras me soltaba y dejaba al descubierto el tatuaje.

De repente, todo el grupo se acercó hacia mí con mucha emoción. Me bombardearon con todo tipo de preguntas acerca de un viaje espacial del cual no sabía nada. El guardia intentó decirles que me dejaran algo de espacio ya que me estaban intimidando, y realmente tenía razón. Dieron un paso hacia atrás. Uno de ellos presentó al grupo:

- Nosotros somos el Clan Xyphos. Nuestra misión es llevar esta pequeña ciudad hacia otro planeta mejor y repoblarlo. Estamos preparando unas ultranaves desde hace meses, pero nos faltan unas piezas que no hemos podido conseguir. Nosotros somos: Ramir, un guardia infiltrado; Xarna, ingeniera; Hans, ingeniero; Nacho, armero; Zenia, experta en informática; y Luma, que es historiadora e ingeniera – Explicó Ramir.

- Bueno, ¿cómo volviste a la Tierra? O, ¿te quedaste aquí después de la catástrofe? – Preguntó Zenia.

- ¿Catástrofe? No entiendo nada – Dije, abrumado.

Les conté que me había despertado en una cámara de criogenización y ellos se sobresaltaron.

- ¿Queréis ver la cámara de criogenización? Está como a un kilómetro de aquí... Eso sí, coged unas linternas o algo que emita luz, haced el favor – Dije.

-¡Allí seguro que estarán las pocas piezas que nos faltan! Hagamos una cosa, si nos ayudas con nuestra misión te contaremos la catástrofe y podrás venir con nosotros hacia un lugar mejor – Contestó Luma.

Acepté el trato. Luma, sonrió por unos segundos, y me explicó la catástrofe de la que tanto hablaban.

-Bueno. Hace unos cuantos años, el mundo estaba contaminado a más no poder. Las guerras abundaban y los recursos escaseaban, así que la mayoría de los ricos del planeta trazaron un plan para viajar a otro mejor y dejar a los de menos fortuna aquí. Y así hicieron; se fueron hacia la otra punta de la Vía Láctea o más específicamente al planeta EY732, dentro de cámaras de criogenización ya que los viajes eran largos, aunque algunas de las naves fueron destruidas o fallaron a la hora del despegue. Después de aquel suceso, este planeta se volvió caótico y las guerras se multiplicaron, haciendo que la vegetación sea casi nula, y que solo quedemos medio millón de personas. Ahora los humanos estamos en paz, pero nunca volverá a ser lo mismo que antes. Al grupo de ricos que no consiguió escapar se les llama antiguos, que son identificados por su tatuaje tan característico que llevan en el brazo y parece que tú eres uno de ellos.

Algunas dudas invadieron mi cabeza, pero ellos no me podían contestar, así que tuve que retener todas esas preguntas hasta que fuera el momento indicado.

Nos dirigimos hacia los vestigios de lo que una vez fue la nave en la que me encontraba. La nave estaba prácticamente debajo de una duna de arena, dejando al descubierto solo la puerta metálica gigantesca, la cual seguía abierta. Los rayos del sol iluminaban el interior de la gigante estructura de hierro, dejando ver filas y filas de cámaras de criogenización; muchas de ellas estaban abiertas.

-Seguro que esta nave tiene las piezas que necesitamos para reconstruir las ultranaves, estoy segura. – Dijo Xarna – Haremos dos grupos; uno que pillará las piezas, y el otro que investigará la nave.

Y así hicimos; Zenia, Xarna y Hans se dirigieron en busca de esas piezas. Los otros, nos quedamos rondando por la nave. Decidí ir a mi cabina de criogenización, y me encontré con algo que no vi cuando me desperté hace unas 16 horas. En el suelo pude ver una foto mía abrazando a una chica, y en una esquina ponía: “Juntos por siempre.”

En ese momento, comencé a recordar algunas cosas. Pude recordar a aquella chica, la cual era mi esposa. Vivíamos juntos en una villa, pero la tranquilidad allí desapareció con las guerras por recursos. Nos inscribimos en la misión “Repoblando”, dispuestos a formar una familia en aquel planeta del que me habían hablado. Me dio la foto antes de ser criogenizados, cada uno en naves diferentes.

Mostré mi hallazgo a Nacho y a Ramir ; me contaron que algunas naves fueron bombardeadas y que posiblemente me encontraría en una de ellas cuando eso ocurrió. Cuando el otro grupo consiguió las piezas que necesitaban, nos dirigimos todos hacia las instalaciones para acabar de construir las naves.

Pasaron semanas intensivas de trabajo; estuvimos preparando la última de las tres ultranaves que el Clan Xyphos tenía entre manos. Eran enormes, básicamente en cada una cabían hasta 100 personas. Y bueno, tan solo había un inconveniente en todo el plan: el ayuntamiento de la ciudad. Básicamente querían tener controlados a los ciudadanos y sacarles provecho, ya que su dinero y bienes provenía de los impuestos del pueblo. Ese dinero les servía para pagar recursos de ciudades vecinas (que en realidad estaban a kilómetros de distancia, porque la mayoría de poblaciones estaban bajo la arena) y con estos vivir.

En uno de los últimos días de trabajo, nos encontrábamos en las instalaciones subterráneas, y súbitamente se escuchó un estruendoso golpe. De repente, unos cuantos soldados y el alcalde bajaron hacia el taller de las instalaciones, armados. Entraron, y los soldados nos apuntaron con unas M16.

-¡Se acabó el juego! Nadie va a hacer unas naves para quitarme dinero, ¿eh? – Dijo el alcalde.

-Así que hemos tenido un topo todo este tiempo... – Dijo Xarna.

Nacho bajó la cabeza, pareciéndose sentir avergonzado. Nos giramos hacia él, sorprendidos.

-¿Pero cómo se te ha podido ocurrir hacernos esto?! – Gritó Hans.

-El tipejo este ha estado durante unas semanas viniendo al ayuntamiento y pidiendo muchos préstamos extraños. Como no ha sido demasiado discreto le tuvimos que interrogar hace algunos días; y bueno, parece ser que al final sus préstamos habrán valido de algo – Explicó el alcalde.

Nos negamos a ceder, así que amenazaron con sus armas. Ramir dio un paso hacia adelante, confiado.

-Un momento... ¿Ramir? ¿¡Qué haces aquí!? – Exclamó el alcalde.

-Yo soy de este clan; tan solo he sido guardia para ver si llegaba gente a la que pudiéramos reclutar. No trabajaría para ti si tuviera la necesidad, escoria.

-Serás... ¡Abrid fuego!

Mis compañeros sonrieron con seguridad (incluso Nacho, que arrepentido, volvió a nuestro equipo), algunos sacaron dagas, y otros sacaron pistolas. Los soldados abrieron fuego. Las miras de las armas se iban por todos los lados por la fuerza de las balas, las cuales perforaban las paredes con facilidad. Los soldados se distribuyeron por la habitación lentamente. Nos resguardamos por donde pudimos, y abrimos fuego también. Los que llevaban dagas lo tuvieron bastante complicado, pero Ramir consiguió noquear a uno con el mango de su desgastada daga, que siempre le acompañaba. Lo tiró al suelo, y cogió su M16; comenzó a disparar por todos los lados. Algunos de los soldados cayeron gracias a un disparo, pero otros recibieron un buen golpe de parte de otros compañeros. Solo quedaba uno, que rápidamente se acercaba hacia mi escondrijo; tenía que hacer algo, fuera como fuera. Salí del escondite para intentar atacarle, pero finalmente él me dio un puñetazo en la nariz. Aguanté el golpe y le agarré el brazo, para después estamparle la cara contra la pared. Lo inmovilicé, aunque no fue realmente necesario.

Luego, los encerramos en una cabina de emergencia con unas pocas provisiones, hasta tener preparadas las ultranaves.

Pasaron 5 días, y las naves estaban en completo funcionamiento. Ramir se acercó hacia mí:

-Bueno, ¿y ahora qué tienes pensado hacer? – Me preguntó.

-Durante todos los días de trabajo he estado reflexionando sobre eso, y, sinceramente, no lo sé. – Le contesté, mientras me apoyaba contra un pilar del taller – Lo único que tengo claro es que quiero volver a empezar de nuevo, porque recuerdo muy poco de mi yo pasado. ¿Y si vuelvo a ver a mi esposa, y me doy cuenta de que no sé realmente quién ha sido o es en realidad? Quizás me quede aquí, y os ayude a hacer resurgir la humanidad de una vez por todas.

Y así hice, convencimos a los ciudadanos para que vinieran con nosotros al planeta D9213MP, situado en el brazo de Perseo, la Vía Láctea. Fue un viaje difícil, pero que finalmente valió la pena. Comenzamos a construir una nueva sociedad, procurando no cometer los errores que en el pasado nos condenaron; y, finalmente, bautizamos el planeta con el nombre de “Futuro”. ¿Sabéis por qué? Porque este planeta era nuestro nuevo comienzo, nuestro preciado y único futuro, y esta vez no pensábamos desperdiciarlo.

2º PREMIO: DESIERTO

OTROS PARTICIPANTES:

- María Sastre (1º D)

1er PREMIO: Silvia Tomoka Bertomeu González por Silencio (1º nocturno)

SILENCIO

Lo primero que sentí al ponerme de pie fue el aire gélido rozarme las mejillas. Las manos se me helaron y los labios comenzaron a temblarme, pero ya no sentía el frío recorrer mi cuerpo, el miedo era mayor. A lo largo de mi corta vida había visto este momento en muchas películas y series, pero nunca había visto que se sintiera tanto miedo cuando estás al borde del precipicio.

Bajé la vista y vi como la calle quedaba muy lejos de mí. Estaba más cerca del cielo que del infierno. Estaba más cerca de mi madre que de mi padre.

Por mi memoria corrieron las últimas palabras de mi padre, “a ver si cambias un poco.” Cambiar... a nadie le gustaba mi verdadero yo. Siempre escondido, preocupado por no encajar. Era demasiado listo para unos cuantos y demasiado friki para el resto. Era poco atrevido y poco masculino. A nadie le gustaba como era. A mí tampoco.

Respiré hondo e intenté ignorar *cómo* me temblaban las manos. Aquella era la decisión que debía tomar, era la correcta. Ya estaba cansado de sufrir.

No puedo negar que mi primera idea fuera huir, pero no solo huir de casa una noche, sino huir de verdad. Reunir todo el dinero posible y no dejar ni una nota cuando cogiera el primer autobús que pasara por el barrio hacia cualquier parte. Pero no lo había hecho, porque aún era menor y porque, fuera a donde fuera, seguiría estando perdido. Sin rumbo, sin futuro, y seguiría sintiendo este dolor y esta angustia que me carcomían el alma.

Cuando pensé en esta opción al principio me pareció una locura, pero mi situación fue alimentando cada vez más esta idea, pues no parecía tan mala. El suicidio no era tan mala opción cuando me sentía solo en una habitación rodeada de gente; no era tan mala opción cuando la perfección ya no era suficiente para nadie; no era mala opción cuando ya nadie me quería, yo el primero. A veces las peores opciones nos parecen nuestra única salida.

Miré otra vez hacia abajo y me asusté un poco, me daba más miedo la sensación de caer que la de chocar con el suelo. Me incliné y pensé en esas escenas de película en las que el protagonista espera al borde del precipicio a que llegue toda esa gente que le quiere y, en el último momento, le salven y vivan una posterior vida de ensueño.

A mí nadie iba a venir a rescatarme. Mi madre murió en un accidente de coche provocado por mí hacía diez años. Todos decían que había sido sin querer, pero yo era el que gritaba y pataleaba en el coche mientras mi madre conducía y se distrajo. Toda la familia que me quedaba era mi padre, destrozado después de aquel accidente. Él fue el primero en culparme, y nunca le faltó razón. Se hizo cargo mío, pero siempre me exigió un pago por el daño que había causado, aunque nunca lo dijo, pero lo intuí cuando la perfección no le bastaba. Si sacaba en las notas finales cuatro dieces, no era suficiente, porque podría haber cinco. Si quedaba primero en el concurso de ajedrez no bastaba, porque podría haber jugado con gente de más nivel. Yo no era suficiente para él, así que con el tiempo tampoco lo he sido para mí mismo. He acabado roto por dentro y por fuera.

Cerré los ojos para no mirar al suelo y decidí que tenía que saltar ya.

5...

Acaricié las heridas de mis antebrazos, cortes en todas las direcciones convertidos en mi vía de escape. El dolor físico me ayudaba a olvidar el dolor mental. Olvidaba la soledad y la tristeza por todo cuando la cuchilla danzaba por mi piel, dejando que todo lo que estaba mal en mí saliera, escapara de mi cuerpo.

4...

Un pensamiento fugaz me dejó mal sabor de boca. ¿Qué dejaba atrás? ¿Quién me echaría de menos? Nada, nadie. Mi vida solitaria no la echaría de menos nadie. Mi padre viviría más tranquilo y se podría centrar más en su trabajo si no tenía que pensar en mí. Amigos no tenía demasiados y, sinceramente, a ninguno le caía especialmente bien. Era un compañero más, al que pedirle los deberes a última hora o los apuntes del examen. Era eso, un cerebro, no una caja de sentimientos como me sentía.

3...

Comencé a llorar desconsoladamente, me daba miedo lo que me esperaba al rozar el suelo, pero más miedo me daba mi futuro si no saltaba. Me daba miedo no tener tiempo suficiente para vivir. No sabía qué estudiar en un futuro ni qué trabajo me gustaba. No sabía a qué me quería dedicar ni cómo o dónde vivir. Por esta razón me daba miedo el paso del tiempo. A cada hora que pasaba sentía que había perdido una hora de mi vida, había desperdiciado una hora de mi futuro. Me estaba quedando sin tiempo para vivir una vida que no sabía si quería vivir.

2...

Ya no había vuelta atrás, tenía que hacerlo. Solo quería dejar de sufrir, dejar atrás el dolor de mi pecho, la oscuridad de mi corazón y ser feliz o, al menos, no ser y no sentir. Me daba igual morir, si con eso todo se acababa, si el dolor me dejaba por unos segundos. Tenía diecisiete años y solo recordaba el dolor durante toda mi vida, y esto no era vida. Estoy seguro de que, si pidiera ayuda, igual podría salir de este pozo sin fondo de desesperación, pero ¿alguien me creería? Esto parecían tonterías de adolescente, la famosa edad del pavo, y era más que eso. La edad del pavo no te lleva al borde de lo alto de un edificio.

- ¡Luca! No saltes, por favor.

Me giré y vi a mi padre, respirando entrecortadamente y apoyado en la puerta del tejado. Me había seguido corriendo, estaba intentando pararme. Volví a mirar hacia abajo, pero sin llegar a ver nada, pues las lágrimas tapaban mi campo de visión. Esto no podía ser real.

-Hijo, escucha... Sé que las cosas no van bien, pero podemos arreglarlas, te lo prometo.

Negué con la cabeza sin atreverme a mirarlo. Mentía, mentía para salvarme, para salvarse, para que la culpa no le carcomiera.

-Luca... Por favor, mírame y dime qué pasa. Te lo ruego... He leído la carta, pero no lo entiendo.

Antes de nuestra reciente discusión había dejado una carta de despedida sobre mi cama. Mala idea.

1...

Ahora no quería saltar, quería lanzarme a los brazos de mi padre y llorar como un niño pequeño. Pero sabía que eso no solucionaría mis problemas, eso solo los empeoraría. Me llevaría al psicólogo y me obligarían a contar una y otra vez mis problemas. Querrían repararme como un juguete roto y, cuando pareciera recompuesto, me soltarían otra vez al mundo real con una

pegatina en la frente que dijera “enfermo mental”. Ahí acabaría realmente mi vida, porque nadie quiere a un loco cerca. Nadie quiere trabajar ni salir a comer con alguien que ha querido morirse o se ha odiado hasta despellejarse. Nadie quiere contagiarse del odio y la tristeza que supone esto. Nadie quiere esta responsabilidad. Nadie piensa en que, igual, tal vez, tenemos sentimientos.

-Luca, por Dios, mírame.

Mi padre lloraba, se trababa al hablar y mi corazón estalló en mil pedazos, porque si no estaba destrozado ya, las lágrimas de mi padre lo remataron. Negué con la cabeza e intenté decir algo, pero mi boca se movía sin llegar a pronunciar palabra. Para mí ya no había salvación. Para mí ya era tarde.

0...

Respiré hondo, dejé la mente en blanco y simplemente me relajé. Me dejé caer.

Mientras caía al vacío no escuché nada, ni los ruidos de la calle ni los gritos de mi padre. Incluso la voz de mi cabeza calló. Ya no escuchaba a mi mente gritarme que me odiaba ni que sobraba. Ya nadie me torturaba desde mi interior. Nada, silencio absoluto. Sonreí, me dio tiempo a sonreír.

Mientras caía al vacío ya no me dolía nada, ni el corazón, ni la mente ni el alma. Era un ser libre que podría hacer lo que le diera la gana. Estoy seguro de que si hubiera intentado volar como un ave lo hubiera conseguido.

Mientras caía al vacío era invencible.

Pero, como bien he dicho, caía. Y no se puede caer infinitamente. Mi cuerpo chocó con el suelo, pero no sentí nada, y era lo que buscaba. La nada, el silencio.

Desaparecí del mundo que me odiaba.

2º PREMIO: Luisa María Gómez Valencia (1º B) por Una excursión letal

UNA EXCURSIÓN LETAL

Escribo estas líneas, a pesar de que no esté segura de que puedan llegar a las manos de alguien fuera de este lugar tan desolador en el que me encuentro cautiva, con el fin de advertir a cualquier incauto para que no caiga preso, como yo, de sus garras frías y sonrisas falsas. Pero lo mejor será que comience por el principio, así podrás comprender mejor lo que nos sucedió.

Todo comenzó cuando todavía estaba en el instituto, para ser mas exacta en 4º de la ESO. Aquel día nos dijeron que de viaje de fin de curso iríamos a una montaña muy lejos del pueblo, parecía una oportunidad perfecta para empezar a ver mundo, por lo que yo me apunté tan rápido como pude.

Contaba los días que faltaban para por fin acabar el curso e ir a la excursión. Cuando finalmente llegó el día recuerdo cómo estuve charlando con mis dos mejores amigos, John, un chico un poco más alto que yo, de pelo oscuro y rizado, era un chico muy amable, aunque algo tímido; todo lo contrario a Paul, era muchísimo más alto que John, de pelo rubio, el cual solía peinar hacia atrás, dejando caer un mechón rebelde sobre su frente. Mientras esperábamos a que el autobús llegase a nuestro destino nos dedicamos a hablar y contemplar los paisajes que pasaban fugazmente frente a las ventanas del vehículo. Poco a poco, comenzamos a salir de la zona urbana y a adentrarnos en los caminos de la montaña. Las casas y calles que habíamos recorrido cientos de veces, se convertían, casi como si de un truco se tratase, en árboles y caminos por los que el autobús dejaba enormes polvaredas.

Unos kilómetros antes de llegar a la residencia, donde nos quedaríamos durante una semana, divisamos entre los árboles y matorrales una enorme casa, se veía bastante antigua y descuidada, por lo que el tiempo que transcurrió hasta nuestra llegada y la hora de la cena, John, Paul y yo nos dedicamos a especular acerca de la casa y sus antiguos residentes.

Aquella noche la curiosidad no me dejó dormir, a pesar de que intentaba con todas mis fuerzas apartar la casa de mi mente no lo conseguía, y al final sencillamente me rendí a las ideas que me cruzaban por la mente, una tras otra, y cada cual más descabellada que la anterior, pero todas trataban de mi intento vano de imaginar lo que había sucedido en aquella casa, aunque cada vez me parecía más probable la idea original, con la que estuvimos de acuerdo los tres horas antes, de una familia adinerada, formada por los padres, sus hijos y probablemente un ama de llaves.

Al día siguiente, me percaté de que no había sido la única en desvelarse pensando sobre aquel lugar tan enigmático, pues mis amigos también parecían haberse quedado atrapados por el misterio que rodeaba aquella edificación antigua.

Durante los primeros días nos dedicamos a realizar las actividades que se habían planeado para el viaje, como senderismo, puesto que el camino era muy estrecho, nos vimos obligados a separarnos en grupos. Jessica, una chica de tez morena que todo lo miraba con desprecio y no movía un dedo porque se le “rompían las uñas”, estaba en el nuestro, y como era costumbre, se dedicó a quejarse durante el transcurso de la actividad.

Como los demás, John, Paul y yo aprovechábamos los momentos en los que no teníamos actividades, como las horas de comidas, para relajarnos y hablar sin prisas sobre el tema que nos ocupaba la mente en ese momento: la vieja casa que habíamos visto el día de nuestra llegada. Obviamente no podíamos saber realmente la historia del edificio, pero nos divertíamos formulando teorías sobre la misma, las más interesantes o divertidas, a mi parecer, son:

- Que sus inquilinos eran una familia normal pero la abandonaron por no poder pagar la hipoteca, y por ello nadie la habitaba desde entonces por la maldición de la hipoteca impagable.
- Que la casa estaba encantada y por ello se fueron de ese lugar pero la casa sigue siendo atormentada por sus antiguos males.
- Que sus inquilinos murieron en esa propiedad y nadie se atreve siquiera a acercarse a aquel lugar.
- O la mejor de todas: los inquilinos de la casa eran una familia normal y feliz, pero un día... ¡Se dieron cuenta de que no podían pagar la hipoteca! Así que no encontraron mejor solución que suicidarse, así podrían seguir viviendo en la casa ¡completamente gratis, y nadie podría echarlos! sí, definitivamente era el plan perfecto.

Pero volviendo a la historia...

Casi todas las actividades solían tomar todo el día para llegar a un lugar desde el que podíamos ver casi toda la montaña, todo gracias a nuestra queridísima Jessica, que se cansaba con dar dos pasos, y donde los profesores podían explicarnos la historia del terreno, su fauna, su flora, que si no sé quién había pisado no sé qué piedra, que si no sé cuantos habían pescado en tal río, y otras cosas de las que no me acuerdo.

Ya para cuando faltaban unos tres días concluimos que nuestras actividades nos alejaban cada vez más de la casa, así que decidimos preguntarle a uno de los profesores la razón, “No deberíais acercaros a ese lugar, es muy viejo y podría ser peligroso” fue lo único que nos respondió pero esto nos dejó inconformes por lo que decidimos, durante el último día, escaquearnos de las actividades fingiendo estar enfermos y, como lo habíamos previsto, coló por completo, estábamos decididos y no nos detendría nadie, o al menos eso creímos...

Durante la noche, cuando todos estaban cenando, nosotros salimos de la residencia y nos dirigimos a aquella casa de la que tanto habíamos especulado y teorizado. Cuando nos acercamos nos miramos los unos a los otros, la tensión que sentíamos era impresionante, a primera vista se veía como la casa estaba descuidada, la puerta de hierro que separaba la carretera del jardín de la casa estaba totalmente oxidada y parecía que iba a caerse en cualquier momento, la abrimos con cuidado y nos adentramos en el jardín, el cual estaba lleno de malas hierbas y sus arbustos que casi no dejaban espacio para caminar. Alcé la vista, para inspeccionar la fachada de la casa más de cerca, y lo que vi me dejó atónita y helada, en una de las ventanas del primer piso podía verse una luz encendida y podía distinguirse una silueta que parecía vigilar todo el terreno.

- ¿María? - dijo Paul mientras me sacudía suavemente.
- ¿Estás bien? - la voz de John mostraba una inmensa preocupación.

Paseé mi mirada de uno a otro, y rápidamente señalé hacia la ventana, pero para mi sorpresa lo que había visto hacía unos instantes parecía no haber pasado.

- ¿Qué pasa? ¿Hay algo en la ventana? - dijo Paul dirigiendo una mirada curiosa y expectante hacia la casa, mientras que John daba un paso hacia atrás – No veo nada... -

la voz de Paul demostraba la desilusión de no poder ver un “fantasma”.

— ¡Dejad de hacer bromas! - la voz temblorosa de John era el reflejo del profundo terror que nos recorría el cuerpo, aunque obviamente esto solamente se aplicaba a John y a mí, ya que Paul, al que le encantaban este tipo de cosas, no pudo evitar soltar una sonora carcajada, y rápidamente cubrió su boca y miró a todos lados para asegurarse de que nadie le había oído.

John y yo nos quedamos bastante molestos con Paul, pero eso no impidió que entráramos. Dentro estaba muy oscuro y Paul no dejaba de hacer bromas de mal gusto, así que usamos unas linternas que llevábamos con nosotros y para nuestra sorpresa una no funcionaba, así que comenzamos a caminar en fila.

Al llegar a la puerta inspeccioné rápidamente la decoración del recibidor, la cual parecía haber sido sacada de una película de terror. De pronto, un miedo intenso me inundó el cuerpo, aquel lugar no me despertaba ningún tipo de confianza.

Comuniqué rápidamente mi decisión de abandonar la casa a los chicos y John apoyó mi decisión, de modo que Paul nos tuvo que seguir, pues a pesar de que le gustaban ese tipo de cosas, no quería quedarse solo en un lugar así.

Volvimos sobre nuestros pasos, hacía mucho viento aquella noche, de modo que no nos sorprendió que la puerta se cerrase estrepitosamente cuando estábamos a punto de salir por ella. Un escalofrío me recorrió la espalda justo antes de que intentase girar el pomo para salir al exterior, entré en pánico cuando me percaté de que por mucha fuerza que hiciera la puerta no abriría. Rápidamente mis dos amigos se acercaron a ayudarme, y mientras John intentaba tranquilizarme (aunque era obvio por su voz temblorosa que estaba tan asustado como yo), Paul hacía su mayor esfuerzo para abrir la puerta, aunque no tuvo éxito.

Al vernos en aquella situación decidimos buscar otra forma de salir, de modo que nos adentramos en aquella casa sin saber lo que nos esperaba. Más adelante había un salón muy amplio, con un comedor bastante extenso y con numerosas sillas a su alrededor, nos percatamos de que habían tres puertas, Paul propuso que nos separáramos, pero John y yo nos opusimos, y antes de que nos diéramos cuenta Paul ya estaba abriendo una de las de las puertas. Después de unos instantes John y yo escuchamos como si le pusieran cerrojo a la puerta, en ese momento Paul empezó a gritar desde el interior:

— ¡Esto no es gracioso, abrid ya la puerta! - me pareció oír un tono tembloroso en su voz. Intentamos abrir la puerta pero no lo logramos, era como si realmente estuviese cerrada con llave.

— ¡Quitaos! - gritó Paul con desesperación, y acto seguido derribó la puerta y salió corriendo con una expresión de terror en su rostro.

— ¿Qué te pasa? - dije con un hilo de voz, realmente no sabía si quería escuchar la respuesta. Paul guardó silencio, así que tragué saliva y decidí echar un vistazo al interior.

A simple vista la habitación se veía normal, aunque cuando me fijé mejor, me percaté de que se veían esparcidas manchas de un líquido espeso que parecía sangre.

- Tenemos que salir de aquí - sugirió John.
- ¿Pero cómo? - intervino Paul aún con la voz algo temblorosa.
- La ventana – susurré, más bien pensando para mí - ¡la ventana! - Grité con más energía, como si ésta fuese a desaparecer si no nos dábamos prisa.

- ¡Claro! - dijo Paul con entusiasmo.
- Vamos, rápido – dijo rápidamente John.

Mientras nos acercamos a la ventana nos percatamos de que desde las tres puertas empezaron a salir muñecas muy tenebrosas, entramos en pánico, de modo que yo me escondí, mientras los chicos echaban a correr a correr, las muñecas se abalanzaron violentamente contra ellos, atrapando a John mientras Paul salía por la ventana.

Las muñecas no salieron de la casa a perseguirlo, más tarde me enteraría de que no pueden hacerlo. Desde mi escondite improvisado pude escuchar los gritos intensos de Jhon mientras las muñecas arrancaban las partes de su cuerpo y dejaban crecer sobre el suelo de madera un enorme charco de sangre.

El miedo no me permitía moverme o emitir algún sonido para pedir auxilio, mis ojos se llenaron rápidamente de lágrimas frente aquella horrible escena. De pronto se hizo silencio en la habitación, las muñecas se giraron hacia mí, comencé a implorar ayuda y clemencia con un hilo de voz que a duras penas lograba expulsar de mi garganta.

Al llegar hasta mí comenzaron a tirar de mis extremidades, sentí un dolor intenso al mismo tiempo que mi piel se rompía, como si de un folio se tratase, hasta que finalmente el dolor y la pérdida de sangre me dejaron inconsciente.

Cuando desperté me percaté de que aún me encontraba en el interior de la casa, miré a mi alrededor, todo parecía más grande y espacioso, además la sangre había desaparecido de las tablas de madera. Supuse que me habría quedado dormida y todo aquello había sido una pesadilla, caminé decidida en dirección a la puerta principal, pero al tropezar con un espejo quedé horrorizada, en el reflejo podía verse claramente una muñeca, se parecía a las que nos habían atacado la noche anterior, aunque llevaba una ropa muy moderna, a diferencia de las otras que parecían usar trajes de otras épocas, tardé un momento en darme cuenta de que la muñeca del reflejo era yo.

No sabía qué hacer y corrí tan rápido como pude a la entrada, no llegaba al pomo de la puerta, así que intenté salir por la puerta de mascotas, pero cuando intenté pasar me choqué con algo. Miré a través de la puerta y no vi nada fuera de lo habitual, no parecía que hubiese nada allí.

Me decidí a intentar de nuevo, pero esta vez sentí que alguien tocaba mi ahora hombro de porcelana, giré lentamente, y me encontré con otra muñeca que traía puesto un vestido largo y pomposo de color cian. Di un salto hacia atrás, la muñeca frente a míladeó su fino rostro y estiró nuevamente su mano en mi dirección.

Con temor y timidez acerqué mi mano a la suya, no era como si realmente pudiesen hacerme algo más ¿verdad? La muñeca me hizo seguirla hasta una enorme habitación que se encontraba en el segundo piso.

Aquella habitación se veía totalmente ordenada, aunque los desgastados muebles delataban su vejez. La muñeca me indicó un lugar sobre la cómoda que se encontraba junto a la cama

, abrí el primer cajón, los latidos de mi corazón se aceleraron al percatarme de que allí se guardaban prendas de vestir para niños totalmente ensangrentadas como si se tratase de un ritual fúnebre, pero había algo extraño, entre las telas pude divisar un brazo que se me hacía familiar, tardé un momento en poder percatarme de que era el brazo de John.

Rápidamente cerré el cajón, ante la atenta mirada de la muñeca y me agaché mientras cubría mi boca. Acto seguido sentí una mano posándose sobre mi espalda, mientras por el rabillo del ojo podía ver claramente la tela cian que se cernía a mi alrededor.

Giré un poco mi rostro, y me encontré con la mirada confusa y apenada de la muñeca. No lo pensé mucho y abrí la boca con el afán de preguntar qué le había ocurrido a mi amigo, pero la voz no salía de mi garganta.

La muñeca se levantó rápidamente, mientras yo la seguía con la mirada por la habitación, se acercó a un antiguo escritorio que se encontraba junto a la ventana, de donde sacó unas cuantas hojas de papel y un bolígrafo.

Caminó lentamente hacía mí, mientras los rizos castaños que caían sobre sus hombros hacían un movimiento de vaivén. Se agachó junto a mí y me extendió las hojas y el bolígrafo.

Con mano temblorosa escribí mi pregunta, la muñeca extendió su mano para que le entregase el bolígrafo, y se lo facilité rápidamente, con rapidez escribió "Ahora se ha convertido en un adorno para la casa, igual que tú". Tragué saliva, tomé el bolígrafo nuevamente "¿Por qué su brazo está en el cajón?", la muñeca ni siquiera me miró, simplemente dio su respuesta "Porque es un trofeo, ese es el cajón de los trofeos".

Mis latidos se aceleraban, y se me ocurrió preguntarle el motivo por el que no había podido abandonar la casa, la muñeca tardó un momento en responder mientras miraba mi pregunta, finalmente escribió "Porque ahora eres una muñeca, eres MI muñeca, y te quedarás aquí para hacerme compañía, como todas las demás".

OTROS PARTICIPANTES:

- Juan Carlos Miralles Bonilla (2º A)

- Carla Agullés Agullés (2º D)
- Jordi Vaquer Caselles (2º A)
- Giorgia Bertorelli (2º B)
- Rita Ronda Bolta (2º A)
- Pedro Enrique Martín correa (2º A)

PREMIS 25 D'ABRIL DE VALÈNCIA

A la solitud

Hui t'escric amb la seguretat que vindràs a veure'm.
Sabent que tard o prompte apareixeràs.
Ploga o faça granís.
Siga de dia o de nit.
Com una llur que ens calfa
en un desembre gelat.

Per ser l'aigua amb la que regue el meu jardí.
Per vindre a mi quan més ho necessite.
A vegades, admet que t'estime.
D'altres en canvi,
ho negue rotundament.

Esporàdicament et descobrisc
xafardejant amb les veïnes,
i em pose una mica gelosa.
Ets tan aleatòria que quan et busque,
no apareixes.
I quan ets, no et vull.
Em provoquen maldecaps els teus silencis de vesprada.
I la ingènua de mi es pensa que amb un analgèsic
podré fer-te anar d'entre els meus pensaments.

Els meus amics em diuen
que no hauria de passar massa estona amb tu.
Que puc acabar boja
si faig un excés del teu ser.
Aquestes paraules em rebenten el timpà
mentre t'imagino amb mi,
fent manetes d'amagades.

Aquesta nit volia ballar amb tu
Com aquell vespre de juliol
On tu i jo érem unió.

I no sé, sols com a indecent proposició:
Escapem-nos-en.
I lluitem per tots aquells somnis que tinc,
amb tu.
I també sense tu.

De tant en tant, et pille
buscant entre els carrers
qui sap el què.
No m'ha fet falta mirar-te als ulls per saber
que havies arribat.
Sols esperava sentir-te dir que et quedaves.

En el meu llit ha quedat un aura
que olora al teu perfum.
I això em provoca un nosequè dins de la panxa
que a dia de hui encara no sé com interpretar.
El llit em pregunta constantment per tu.
Diu que et troba a faltar, que vol que tornes.
Que amb tu estic millor.

Has tret el cap al balcó
xiuxiuejant a crits desesperats.
I obrint-me les ganes,
de tu.
Així que torna quan vulgues.
Però torna.
A mi, o a qui vulga trobar-te.

REFLEXIONS

1. Versos:

Conjunts de paraules eixides del cor,
que en consens, viuen fins a l'infinit,
viuen pacífics els versos.
Les emocions més profundes i amagades
sotmeses a la metamorfosi, com una papallona,
que ara captiven a tots els lectors.

2. Trencat:

Recorde quan em volies,
quan mai em deixaries arrere,
acompanyant-me en els bons moments
amb el teu somriure.
Els arbres es trobaven en flor,
el Sol brillava un poc més,
però, un dia vaig vore
que vas deixar de creure en mi.

3. Periodisme:

És trist que ells neguen la veritat,
censurant l'honest que sols vol contar
que milers d'honestos busquen un món millor;
però, ells, en les seues oficines,
preferixen vendre la seua dignitat
redactant pura premsa groga,
per a guanyar unes còpies de més;
o afavorint al més ric entre rics,
per a no perdre la seua fortuna.

4. Espai:

Creiem que uns éssers del més enllà

ens visitaran des de milers d'anys llum;
creiem que aquestos ens van ajudar
a construir els més grans monuments;
creiem que sabran dir-nos com solucionar
el problemes mediambientals.
En canvi, no creiem en la nostra negació,
pensant que algú ens podrà ajudar
a escapar del nostre final imminent,
sense haver-ho intentat per la nostra mà.

5. Perfecció:

Darrere d'una pantalla, mostrant
la cara més neta de la moneda,
amagant les seues complicacions,
dubtes, problemes, i preocupacions;
incomodant els més joves
I enfonsant-los com si foren menys,
movent caselles com titelles;
buscant aquella perfecció
en un bucle d'ignorància.

6. Tu:

Tu, que m'inspires cada dia,
que em dones raons per existir,
completant la meua ànima,
i fent-me oblidar el dolor;
aquell dolor que em va fer sofrir,
abans d'haver-te conegut.

Una porta entreoberta

Les Rotes

Sent en mi la brisa del mar
Note la calor del sol en la pell
Veig onades amb mil formes arribar
I trenquen prop dels meus peus.

Les roques estan *rotes* per les onades;
Blanques, blaus i verds,
Que dibuixen fosques siluetes
I s'assemblen a estranys sers.

M'agrada asseure'm al sol
Damunt d'una roca...
Sent en la meua pell la seua calor
Calle i no òbric la boca.

Amb el so del mar
Pense en milers de coses
El pensament va navegant
A més llunyanes roques.

Roca, terra, mar clement,
Aire, brisa, sol, calor;
Allà vaig jo amb el meu pensament
Que sempre em porta calma i amor.

Trista Realitat

No puc entendre com hi ha gent
Que disfruta amb el sofriment;
El silenci d'un dolor profund
Un record nauseabund,

Eixa seqüela que perdura,
Una ferida que no es cura.

Una societat infectada
I afectada que prejudja,
Opinions d'una ment abonyegada
Que només el rebutja.
El perdó no canviaria res
Però faria que l'odi abaixés.

Titelles

No vull somriure
No puc evitar-ho
Mai he sigut d'eixes
Que per a agradar-los
Intenta fer com si res.

Son eixos dies que desitgem
Que s'acabe tot d'una vegada
Quan me n'adone
Que som titelles
Manipulades per la resta.

Ens importa més
Encaixar en un grup
Que ser nosaltres.
Has de ser tu
I oblidar-te de la gent.

Voldria ser

Com l'alba
Com la blanca neu,

Com la cima gelada,
Com el lliri del vall,
Com a colom alat;

Com l'ànima del xiquet
Com la rosa blanca
Com a raig de lluna
Com la blanca escuma.
Així voldria ser...
Sens dubte.

Sempitern

S'ha de viure,
Viure per a morir
Però també conviure,
Conviure adquirint
Allò que ens farà
No morir mai.
Romandre en un espai
Que ens satisfarà.

LA MERCÉ

Ella era bonica. I no parle d'eixa bellesa física i superficial de la que tothom parla. Jo parle d'aquella bellesa que no es veu, que se sent. Ella tenia aquest tipus de bellesa. Sols feia falta mirar-la per adonar-te'n. I ja si creuaves quatre paraules amb ella et quedaves cor-robot. Sempre havia sigut bonica, però esta vegada era diferent: tenia en la mirada unes vivències que abans no tenia. Havien passat quasi onze mesos des de l'última vegada que ens havíem vist. Tot era diferent: la ciutat, la casa, el temps, nosaltres. Ens vam abraçar i sense dir res, vam notar que ens ho contàvem tot. El seu somriure em resultava foraster. Pareixia irreal, era com fullejar un àlbum de fotos on ets tu però no recordes viure eixe moment.

El dia que la Mercé em confessà les seues intencions la vaig prendre per boja. Al principi , he d'admetre, sonava tot allò a una idea sobtada plena d' incertesa i adolescència. Però els dies

anaven passant i la Mercé estava més segura que mai. Allò semblava de veres. I espantava. Curiosament, no li vaig posar massa pegues, ja que tenia la fallida certesa que acabaria seguint el camí marcat per la societat. Ara, vist amb perspectiva, ho entenc perfectament.

M'estava prenent un petit descans amb el meu té preferit quan em va cridar per telèfon. Va ser estrany. Molt estrany. Per començar, no cridava des del seu mòbil. Estava en la estació de tren de la ciutat, cridant des d'una de les poques cabines telefòniques que quedaven. Va ser breu. Breu però consistent: «No puc dir-te res més, sols que me'n vaig durant un temps i no tindrè cap contacte amb la vida que tinc ara. No et preocupes per la meua família, ells ja ho saben tot. Sé que em comprendràs algun dia, sempre ho has fet. Gràcies per tot, t'estime». I em va penjar. Dos dies abans de fer les proves de la selectivitat i em deixa amb aquesta incertesa. Òbviament aquella nit no vaig poder dormir. No vos preocupeu que a mi em van eixir bé els exàmens. Però a ella no, perquè clarament no es va presentar.

Em va costar assimilar que del dia a la nit Mercé no estaria més donant pel sac com sols ella sabia. Que no tornaria a veure la finestra de la seua habitació il·luminada a mitja nit perquè li havia vingut la inspiració. Que no podria veure les seues expressions facials extremadament expressives. Que no tindríem conversacions filosòfiques en plenes setmanes d'exàmens. Que no faria contacte amb els seus ulls clars rodejats de pigues. Que no ens declararíem l'amor amb la veu de la professora d'història de fons. Que no seriem l'un per l'altre ja més.

Ella sempre em deia que era una dona lliure i independent. A dia de avui m'ho crec. El que va haver de passar no li ho recomane a ningú. Per molt mala persona que siga. Però al cap i a la fi, es la vida que li va tocar viure, o que va elegir. Qui sap. Ella ja era de per sí forta i valenta. Ella era forta per les ganes que li posava a la vida. Era el clàssic exemple de lluitadora a contracorrent amb uns principis molt marcats. I amb ganes d'aprendre. Moltes ganes. Li agradaven les arts, mai he conegut a ningú amb tant d'art dins seu. De vegades em preguntava per què la Mercé no estava exposada en un museu. Era aficionada a trencar-me els esquemes. Un desordre ordenat, com deia ella. M'agradava comparar-la amb la banda sonora d'*Amélie*. Ella odiava aquella pel·lícula.

La meua vida sense Mercé era, llevat d'algunes excepcions, avorrida i monòtona. He d'admetre que... la vaig trobar a faltar. Al principi ho passava prou malament. Plorava molt a sovint i ella era el primer pensament que tenia en despertar-me. A poc a poc la seua presència en la meua ment anava manifestant-se amb períodes de temps més separats. Va arribar un moment en què em vaig adonar que ja no lamentava la seua pèrdua. Em sabia mal, però era un fet que per fi

havia acceptat. Estava tan content fins que un dia, estava jo tan tranquil mirant la televisió a les darreries d'un dur dia estudiantil quan vaig posar les notícies. Estaven entrevistant a gent de l'Índia. O millor dit, a turistes. El reporter els feia preguntes de baix nivell intel·lectual sobre allò tan meravellós que podia ser el curri i si trobaven diferència amb el que es menjava a Espanya (els turistes eren espanyols, alguna mena de programa semblant a *Espanoles por el mundo*). Previsiblement, els turistes espanyols que estaven sent entrevistats, van fer una bona combinació de resposta estúpida, per a no contrastar amb la pregunta. Un servidor estava a punt de canviar de canal quan el meu gat Scooby va decidir jugar amb el comandament a distància. Òbviament, no podia ser un felí ordinari que juga amb el caixó d'arena (que tan car em va costar), no. Havia de tindre eixa nova obsessió amb els comandaments a distància. Televisió, aire condicionat, altaveus, porta corredissa... Havia de tindre tots els comandaments a una altura considerable on el joiós gat no arribés. Com deia, el gat va estar vora un minut jugant amb l'objecte de botons. I just quan em va paréixer veure a la Mercé al fons, en un dels carrers que apareixien en la televisió (molt arrere dels *cap de suro* del reporter i entrevistats) va Scooby i palpa una tecla que provoca el canvi de canal, i junt amb això, el meu brot nerviós en intentar tornar al canal anterior amb l'esperança de verificar les meues sospites. Òbviament no vaig poder comprovar si era ella. Però el mal de cap sí que us el puc assegurar. Bo, tota aquella felicitat que havia experimentat pel fet de creure haver passat pàgina de Mercé em va esclatar a la cara en veure-la, i per a postres havia de ser per la tele! Allò ja pareixia un quadre de Dalí.

-No sé Juanjo, em sent *gilipolles*.-li vaig confessar al meu nou millor amic i substitut, però no millor, de la Mercé.

-Ho eres.- I amb aquelles paraules va acabar la meua intensa però breu conversació psicològica posttraumàtica amb el meu amic, que no tan amic perquè em furtava el xocolate del rebost quan es pensava que no me n'adonava.

L'avorriment s'introduïa en el meu cos quasi provocant l'obstrucció en els vasos sanguinis. (Admet que vaig desitjar moltes vegades aquella obstrucció però això no ve ara al cas.) La meua vida era tan regular i tan poc emocionant que xafar una merda de gos era el fet que més acció afegia als meus dies. Durant tota aquella eternitat vaig tindre l'oportunitat de fer moltes coses encara que sembla mentida. La majoria d'eixe espai temporal va estar invertit en dormir i en intents inútils de focalitzar els meus pensaments en la muntanya de temaris que em mirava amb la desesperació de qui mira a un estudiant desmotivats pel sistema educatiu. També em vaig apuntar a teatre. I he d'admetre que vaig mig superar la meua fòbia a parlar en públic. Però m'ho vaig deixar perquè en el grup que anava la gent estava massa eixida. I quan dic massa

eixida és perquè allò era exagerat. Per posar un exemple, un dia que estàvem esperant a l'entrada, hi havia una cadira tombada. Que aquella panda de bojos no es van posar a dir que la cadira estava dormint i que era la cosa més adorable que havien vist en aquest món? El que jo deia: una panda de bojos eixits que no combinaven gens amb la meua personalitat. A més, em recordaven massa a la Mercé. Ella estava igual de tocada del cap que ells, per això ens complementàvem tan bé: érem el pol nord i el sud. En abandonar aquesta fugaç afició (va durar dos mesos i dóna gràcies) em vaig apuntar a solfeig. ERROR! Quina cosa més complicada. Ara admire moltíssim més els músics. I no, no vaig durar molt més que amb el teatre. El que si em va agradar va ser la natació. Jo mai havia sigut un xic d'esport. De fet sempre havia sigut el típic *pringat* que suspenia educació física. Si, molt patètic, ho sé. El cas és que amb la natació no havia de passar-li la pilota a ningú (i molt més important, no havia d'agafar-la). Ni havia de socialitzar més del que calia, ja que no formava part de cap equip. A més, veure a persones amb banyador sempre era un plaer benvingut per als meus ulls. El meu dia preferit va ser quan van fer una festa per a celebrar el centenar del poliesportiu i entre copes i *birres* vaig acabar al bany amb una xicona que em va fer la mamada de la meua vida. Diria que la natació va ser l'activitat més estable que vaig fer, sense comptar la carrera, és clar.

-Com estàs?-em va preguntar la Mercé amb a penes un fil de veu.

-Dempeus.- vaig contestar sense apartar-li la mirada amb aquells ulls que tants rius havien derramat per ella. La tensió era tan summament gran que fins i tot aquella broma no va ser capaç de trencar-la.-La teua família t'ha trobat molt a faltar. Els vas fer molt de mal.- i va ser en eixe moment exacte quan va apartar la mirada per primer cop. Va tragar saliva i em va respondre amb aquella frase que tan segur estava que l'havia portada estudiada de casa.- Sé que penses que vaig cometre una immaduresa. Que ho vaig fer sense pensar. Que m'hi vaig abocar a la desesperada, sense meditar les conseqüències. Sense tindre-vos en compte. Sense pensar en tu. I sí, tal vegada tens raó. Però no ho haguera fet si no ho hagués vist necessari. I creu-me. Vau estar més presents que mai, per molt contradictori que puga sonar.- em va agafar la mà quan va veure que em queia una llàgrima -Andreu... jo... Ho entendré si em dius que no vols saber res més de mi. Em pareix just. La forma en què vaig desaparèixer no va ser la més madura. Sols vull que sàpigues que he vist la mort i el maltractament des de molt a prop, i ara estic ací per a intentar ajudar tota aquella gent en la distància. Tinc material suficient per a començar un nou projecte solidari. I de fet, pense que t'agradaria participar. A més, no he vingut sola.-va senyalar un bressol. Em vaig apropar i vaig descobrir amagada entre les mantes una nena petita de només uns mesos de vida.- És una llarga història... Serà millor que t'assegues.

Com a complement de la bomba informativa que estava assimilant el meu cap, la Mercé em va donar una carta que havia escrit feia vora un mes des de l'Índia:

Andreu, t'escric aquesta carta amb la incertesa que algun dia la lliges. Fa tres mesos vaig fugir de la meua terra amb l'objectiu d'ajudar els més necessitats dels països pobres narrant les seues calamitats de vides en una llibreta. Tenia l'angoixa de sentir que des d'Espanya no aconseguiria res. Necessitava moure'm, per ells. I sobretot per elles. Andreu, t'escric des d'un lloc en què si naixes dona als 14 anys ja et casen amb un home que et triplica l'edat. I has d'estar agraïda perquè els teus pares t'hagen donat aquesta oportunitat intercanviant-te per una cabra. Sí, ací les dones tenim el mateix valor que una cabra. He vist com omplien un camió de dones i xiquetes, de fins i tot 10 anys, il·lusionades amb la farsa de portar-les a la ciutat per donar-los un millor futur, i després aquest futur no ha sigut un altre que el de la prostitució. M'han contat de viva veu com els feien una mutilació genital als 11 anys. I amb llàgrimes als ulls els he dit que allò canviaria algun dia, sense acabar de creure-m'ho ni jo mateixa. La xica amb qui visc em contava com havia fugit del seu marit. Els seus ulls s'omplien de ràbia en contar com cada nit la violava i l'obligava a eixir al carrer l'endemà fingint que les blaüres del seu cos eren per caigudes. Però això, malauradament, és una situació mundial. Li diuen Yamir, i va haver de renunciar als seus cinc fills per donar-li la vida al sisè. Quan la vaig conèixer estava embarassada de molt poc, ja que el seu marit si s'hagués assabentat de l'embaràs no l'haguera deixada eixir de casa durant els nou mesos. Per això va fugir. Perquè no volia que una altra persona nasqués en aquella llar plena de violència. Farà dos setmanes, Yamir, Lakota (la nounada) i jo, ens disposàvem a visitar un poble dels afores on ens havien dit que hi havia bones oportunitats de treball i una escola per a quan la xiqueta fos gran, quan el poblat va començar a ser bombardejat. Des de llavors, ens hem refugiat en un soterrani que tenia una de les persones que estava al nostre voltant. Yamir ha eixit a buscar menjar, ja que l'última vegada ho vaig fer jo. Estic molt preocupada perquè se senten crits de gent corrent. I dispers. Lakota no para de plorar i em prohibeixen obrir la porta del refugi de por que ens descobreixin. Per això t'escric Andreu. No sé si hi sobreviuré. Ni si Yamir estarà fora de perill. Sols tinc clar que només tinga l'oportunitat tornaré allí amb la meua amiga i la seua filla. El nivell de vida que poden tindre allí no és comparable amb aquest. Pense que amb els nostres testimonis i els vídeos que he gravat, podem parlar amb diverses organitzacions solidàries perquè ajuden totes aquestes persones. La situació és molt crítica. Digues-li a la meua família que estic bé, que els estime i que prompte tornarem a estar junts.

La cara de la xicona era un quadre (esta vegada expressionista, amb influència impressionista). L'il·lús de mi, creia que en la prestigiosa França, hauria com a mínim una bona imitació de

l'orxata valenciana. Ha,ha! A més la cambrera era molt joveneta i dominava ben poc l'anglès. Conclusió: era el cinquè poble francès que visitàvem en què no hi havia un punyeter bar que tingues orxata. Nota mental: porta orxata quan viatges perquè és poc probable que n'hi haja a l'estranger.

A uns cinc minuts de distància estava la casa de la Mercé. Estava en un barri dels afores el nom del qual era tan afrancesat que no em vaig esforçar en aprendre'l. El carrer feia pendent, factor que va potenciar el meu cansament, la seua casa estava al final. Com a informació destacable del barri, totes les cases eren del mateix estil, diria que tindrien uns 50 anys. Tenien tres o quatre plantes cada una. Eren prou boniques, tenien les fatxades pintades de color crema amb les teulades blau molt obscur. La casa de la Mercé (i tres amics més) destacava per les grans vidrieres. La llum sempre ha sigut clau en els tallers dels artistes, o això m'han contat. La porta principal estava lleugerament oberta. Sempre la deixava així quan esperava visita. A vegades podia passar tot un dia amb la porta oberta, però no passava res perquè mira...En entrar em va envoltar una olor a magdalenes acabades de fer que em va retornar la gana, que ben car m'havia costat omplir l'estómac. Pierre era el seu company de casa, era xef. Estava desitjant fer de degustador... Des de l'entrada se sentia la música estrambòtica de la Mercé. Vaig somriure i vam pujar les escales que ens durien a la nostra amiga. Vam pujar silenciosament per a que no ens sentira arribar.

-Mira.- vaig xiuxiuejar a l'orella de la meua parella.-Estic presenciant tant d'art que no sé quina obra m'agrada més, si els llenços o la Mercé.- Ell em va somriure i es va acostar a fer-li una abraçada a la seua germana. Ara sí que queia redó de l'orgasme visual que estava presenciant. La Mercé va començar a cridar i fer totes les mostres afectuoses que es poden fer a un germà i un amic que fa mesos que no veus. De sobte es posà seriosa. Tant , que per un moment em vaig espantar.

-Arribeu tard. M'he menjat tot el xocolata que quedava, ho sent.- I rere eixa frase plena d'innocència, tota la que la meua amiga havia perdut en el seu moment, o millor dit, li havien arrabassar a la força, es va dedicar a ensenyar-nos la seua part de la casa convertida en taller. Per fi, al cap de tant de temps, vaig veure la meua millor amiga vivint una vida que li pertanyia. Una vida dedicada a ella i als altres. Una vida que s'havia guanyat amb la seua suor. I amb moltes llàgrimes. Llàgrimes que en el seu moment no vaig veure, o entendre. Ara la Mercé tenia la vida que volia. Una vida nova. Però, a quin preu?

L'ÀNIMA PERDUDA

La família Llull, per fi, havia arribat al destí. Un destí que havien perseguit una infinitat de temps. Un destí que els havia esgotat més forces de les que tenien. Dos anys de recerca i un any de viatges resolent misteris i exposant-se als perills més esborronadors per aplegar, per fi, al lloc al qual els havien conduït les seues vides.

Tot va començar el 20 d'octubre de 2004. La mare Llull, Anna, donava a llum el seu tercer i últim fill. Aquell va ser el dia més esperat de l'any encara que, per algunes raons, també el més estrany. Felip era un xiquet molt bonic, una mica gran, amb els ulls verds... que en nàixer, no va plorar. Toni, son pare, naturalment, igual que tota la família, estava molt preocupat; mai havia passat una cosa així, encara que els metges li digueren que no calia preocupar-se, que ho deixaren córrer.

I això van fer. Van intentar no pensar més en aquell succés tant com van poder; la germana mitjana de la família, Maria, quan estava jugant amb el petit, se n'adonà que la criatura tenia una taca que dibuixava una silueta estranya en la part inferior de l'esquena. Immediatament, va avisar els seus pares:

- Mama!- exclamà la nena impactada -Papa!-.
- Dis-me- van dir els dos alhora, una mica estranyats i confosos.
- En Felip! Mireu! Té una taca lleja ací, a l'esquena!-.
- Caram, què estrany!- va dir Anna passant la mà per damunt de la pell del seu fill.
- Portem-lo de seguida al metge per veure què pot ser això!-

De camí cap a l'hospital, els pares, angoixats, no podien deixar d'imaginar alguna relació entre la taca i l'absència de plors de Felip. Estaven temerosos i quasi convençuts que sí. El metge mai tampoc havia vist alguna cosa així i els va comunicar que potser seria una piga. Anna i Toni eixiren de la consulta convençuts que li passava alguna cosa única al seu fill i estaven disposats a trobar-li com fóra una solució.

Van ser moltes i llargues nits en vetlla buscant informació, analitzant d'una manera molt detallada la taca i comparant-la amb algunes que es trobaven a internet però no van ser capaços d'esbrinar cap significat d'allò.

L'únic que notaven era que el fill va començar a parlar abans d'hora. El mateix li va ocórrer amb el caminar i el menjar; i, el més important, que mai havia mostrat una bona cara ni li havien vist caure cap llàgrima dels seus grans i preciosos ulls.

Un any més tard, va arribar de nou el 20 d'octubre. El primer aniversari del nadó i es va celebrar com tocava; amb un pastís ben gros, música, regals. Van vindre a casa els oncles, les àvies i els cosins i cosines. A més, aquell és un dels dies que més va marcar aquesta història. Quan la família llunyana va marxar i Toni, amb l'ajuda del seu fill major, Albert, estaven netejant la casa, Anna i Maria van sentir pronunciar les paraules més sorprenents que mai li havien escoltat a Felip:
- «*vull sentiments*».

Es quedaren perplexes davant del xiquet, que semblava no saber què havia dit. Però quan ho va repetir ja no hi va haver cap dubte. Felip demanava sentiments. Però sentiments? Quins sentiments? I de qui volia sentiments?

- Maria! Has escoltat el mateix que jo?, Dis-me, pel que més vulgues que tu també ho has escoltat.
-va preguntar la mare, sense gosar moure's ni cridar, només sentint una suor freda que li recorria l'esquena.
- Sí, mare - va respondre Maria tremolant entre les seues mans que de sobte li tapaven la boca.

De seguida van explicar la història a Toni i a Albert. Tots pensaven el mateix, però ningú s'atrevia a dir res. Ja ho tenien tot clar, bé, quasi tot: Felip havia nascut sense sentiments. Era una cosa extranyíssima que no es podien creure. A més, no podien deixar de pensar que Felip no coneixia el significat d'allò que havia dit, tenia una taca que amb el pas del temps s'estava fent cada vegada més gran i que anava molt avançat pel que fa als nens de la seua edat, quant a les fites aconseguides per un xiquet de només un any.

Els pares, desesperats, no sabien què fer. A casa, es respirava un ambient callat tot i que s'estava duent a terme una recerca d'informació molt detallada i observadora durant el següent any. Va passar un altre any més, aquest sense cap novetat. Més del mateix. Felip progressava d'una manera extraordinària fins a un punt que, els pares el van portar a un col·legi per a superdotats en el qual, a més, Felip va resultar ser el més intel·ligent de tots. Sabia sumar i restar, estava començant a escriure i ja menjava tot sol.

- Felip. Saps quin dia és avui?- va preguntar Albert, tractant de encomanar-li una emoció que Felip no semblava experimentar.
- Sí - va contestar Felip. Sec. Amb una veu monòtona. Com qui recita la llista de la compra.
- Vinga! Quina poca emoció! Compleixes dos anys!- tornà a insistir sense èxit el germà major.
- Jo no ho trobe mèrit meu- va dir, just abans de marxar a la seua habitació.

Igual que l'any passat, va acudir molta gent i va rebre un munt de regals: peluixos, joguets, puzles, retoladors, disfresses... Sorprenentment, quan la seva àvia li va entregar el seu peluix per a ell, el nen se'l va quedar mirant amb un mig somriure dibuixat a la cara, del qual tothom se'n va adonar. De sobte, va eixir disparat cap a la seua habitació i, la mare, sense entendre res, el va seguir corrent.

-Felip! Felip! Què et passa?-

En arribar a la habitació del fill, se'l va trobar gitat al llit observant el ninot del gosset.

-Que et sembla? T'agrada, oi?- li va preguntar la mare.

Ell no va contestar. De sobte, la mare es va adonar que de dins de la roba del fill parpellejava una llum roja intensa. Era la taca! El fill no responia, així que la mare li va traure la samarreta i, gràcies a la llum, va poder distingir la silueta d'una calavera deformada. No ho podia creure! Quin significat podia tindre allò?

Després del descobriment, la família va investigar a fons els detalls, buscaven coses sense sentit per veure si alguna de aquelles bogeries els indicava alguna cosa. Tot aquell treball va ser reconduït gràcies a Maria, que quan estava veient la taca del revés, va identificar el dibuix que pareixia una illa. Durant un altre mes, van estar amb el Google Maps buscant una illa semblant. Cada dia que passava tenien menys esperança. Havien perdut moltes hores i no havien pogut trobar res. Finalment, Anna, quan estava cercant per les illes perdudes de l'Oceania, va trobar una illa anomenada Tuvalu que era idèntica a la taca del seu fill.

A partir d'ací, el pensament i la decisió presa per la família va ser la mateixa. Toni, el més realista de tots va pensar que no podia ser tan fàcil. Però, així i tot, va ser el primer en encetar una investigació sobre aquell país tan llunyà alhora que desconegut. Tuvalu era un estat de la

Polinèsia, situat a l'hemisferi sud. Un país, com no cabria esperar cap altra cosa, molt excepcional, ja que a més de ser el segon país menys poblat del món després del Vaticà, estava a punt de ser consumit pel canvi climàtic.

Tuvalu era una illa amb només uns 26 kilòmetres quadrats i que sols s'elevava dos metres per damunt del nivell de la mar. Efectivament, era el país més proper a la desaparició degut a l'escalfament global. Toni també va trobar que, segons els científics, sols quedaven un parell d'anys per tal que la mar esborrara aquella zona dels mapes del món. Naturalment Anna i Toni van decidir d'anar-hi sense ni tan sols poder imaginar què es trobarien en aquell lloc estranger a la vora de la mort. D'una mort esgarrifosa.

I va arribar el dia. El 18 de desembre. La família al complet partia en una mena de buc que els conduiria fins a Austràlia; anaven a començar un viatge que se'n penedirien de fer més d'una i mil vegades. Un viatge que duraria quasi un altre any més i que estaria ple d'ensurts i de misteris.

El viatge, anava molt millor del que s'esperaven, fins que va arribar el seu primer ensurt. Maria, que sempre havia estat molt observadora, sense que ningú més de la família ho notara, cada dia contava quants segons passaven des d'un parpelleig de la taca fins a l'altra. Ella, amb el pas del temps, notava com si parpellejara una mica més ràpidament a cada instant que passava. Naturalment, en adonar-se'n, avisà de seguida els seus pares que, de sobte es van adonar que, a mesura que s'arribaven al seu destí, Tuvalu, la calavera deformada anava accelerant les seves mostres de llum.

En arribar el vaixell a Austràlia, un 20 de juliol, quan la taca ja parpellejava una vegada per segon, van anar a buscar algun vaixell que els poguera conduir fins a Tuvalu. Com a aquest lloc ja no anava gent, sinó que els habitants volien deixar l'illa, no podien trobar un vaixell que els conduïra cap al seu destí.

- I ara que podem fer?- preguntava la mare desesperada.
- No tinc ni idea- va confessar decebut Toni.
- Mireu!- va exclamar Albert amb una mica d'esperança- està a punt de salpar aquell vaixell!-
- Anem a preguntar!- va exclamar la mare intentant, sense massa èxit, no semblar desesperada.

El propietari d'aquell vaixell, un pescador, va veure els Llull córrer cap a ell i va intentar fugir ràpidament però no va tindre temps i es va haver d'esperar per veure què volien aquells estrangers.

No es podien entendre ja que el vell no parlava anglès. A punt d'abandonar, quan ja ho havien donat tot per perdut i es giraven per marxar, el pescador es va fixar en la llum roja de Felip i, cridant-los els va fer un gest per què tornaren ràpidament al vaixell. Immediatament i sense cap explicació va posar rumb cap a algun lloc que només ell sabia.

Quan ja portaven els pares un parell d'hores intentant comunicar-se amb gestos o en anglès amb el vell, els va sorprendre que agafara un paper i dibuixara, molt ràpidament i sense haver vist la taca del petit, les illes de Tuvalu. Al costat, va dibuixar un xiquet mentre s'assenyalava a ell mateix, com volent indicar que era eixe del dibuix. Els volia dir que sabia el que havia de fer ja que ell ja havia passat per aquella situació quan era un nen.

Ja portarien almenys seixanta diades convivint tots dins del vaixell, quan els despertà el pesquer. Els crits d'aquell home només podien significar que tenia tantes ganes com els Llull per arribar-hi. Certament l'illa que tenien al davant dels seus ulls era, ni més ni menys, que la capital de Tuvalu, Vaiaku.

Per fi van tocar terra. Aquell moment tan especial mereixia una bona celebració. Cap membre de la família podia amagar una sensació de satisfacció, excepte, és clar, Felip. El vell pescador, no obstant això, els va interrompre i els va dir amb gestos que s'havien de donar pressa. En aquells moments, com ja s'havia convertit en un costum quasi un vici, Maria va alçar la samarreta del seu germà petit i va poder comprovar que la silueta emetia llums sense parar, i que a més, feien cada vegada més llum.

Enmig de l'illa, ocult per milers d'arbres mil·lenaris van descobrir un temple estrany. Una grandiosa estàtua de sexe per determinar que presentava una taca idèntica a la de Felip. Una taca que es va il·luminar amb la presència del xiquet i de la qual va eixir un raig de llum encara més potent que va travessar el cos de Felip el qual va quedar sense sentit al terra.

Quan els membres de l'expedició van recuperar la visió, una llàgrima regalimava per la cara de Felip.

SERPIFÒBICS

Va sonar el despertador, ja era la quinta vegada que sonava i no tenia més remei que alçar-me si no volia arribar tard. Hui era un dia molt important, la presentació de la meua nova col·lecció d'estiu.

Des de xiqueta vaig voler ser dissenyadora de moda, ja modificava les nines i els feia trages amb tot tipus de materials que trobava, però sempre havia tingut debilitat per un estampat en concret, el de serp.

A mesura que passaven els anys i estudiava el meu somni va anar fent-se realitat. Ja en la universitat els meus dissenys van donar molt que parlar i una empresa va invertir en els meus projectes. Actualment deu anys més tard no sols he aconseguit crear la majoria dels meus projectes de pell de serp, sinó que tots han triomfat i he pogut crear la meua pròpia empresa. Sens dubte en estos anys m'he tornat una eminència per al món de la moda. Tot el món em coneix com Sofía Márquez, la gran dissenyadora.

L'alarma del despertador va tornar a sonar evadint-me dels meus pensaments. Les onze i quaranta-cinc, era tardíssim. Si hi havia una cosa que no havia aconseguit corregir amb el pas dels anys era la impuntualitat i la incapacitat de fer amics. Tot i ser la persona més important de la meua ciutat, la gent m'envejava, no són capaços d'acceptar el meu èxit, però adoren els meus projectes. Als meus 32 anys encara no he trobat la meua mitja taronja. Tampoc és una cosa que em preocupe. La majoria no estan al meu nivell. Els falta estil o intel·ligència. Això no vol dir que no haja estat mai amb ningú, una vegada em vaig enamorar, però com sol passar quan t'enamores et trenquen el cor.

Em vaig alçar de pressa i em vaig vestir amb el meu trage de pell de serp de coral, de la meua col·lecció de primavera. Vaig agafar una poma per al camí i em vaig dirigir a la porta. Abans d'eixir de casa vaig comprovar que tot es trobara en ordre. I em vaig fer

una última ullada a l'espill. El trage em realçava la figura, s'ajustava perfectament a les meues cames i marcava les meues corbes. La jaqueta era un poc més ampla, donant-li un contrast perfecte. A més l'estampat quedava perfecte amb la meua pell morena i el meu pèl negre. Vaig tancar la porta i vaig baixar ràpidament.

Julián, el xòfer, m'esperava a la porta i en menys de deu minuts em va portar a la meua empresa. Allí, en unes hores, celebrava la presentació de la nova col·lecció d'estiu.

La porta es trobava plena de periodistes. Per desgràcia no sols hi havia periodistes, al costat hi havia una gran manifestació de persones que estan en contra que use pell de serp. Jo els cride serpifòbics.-Creus que esta col·lecció tindrà tan bona acollida com la resta de les col·leccions passades? - va preguntar un periodista.

-Clar que si- vaig contestar. Quina pregunta més estúpida. Des de sempre les meues col·leccions han encantat a tot el món i ho seguiran fent.

-No et sents malament sabent que s'han matat més de 400 serps per a esta col·lecció i que totes eixes morts han sigut per la teua culpa?- va preguntar un dels de la manifestació.

-És un preu que cal sofrir.- vaig contestar esgotada pels impertinents de sempre.

Entre a l'empresa fent cas omís de la resta de preguntes. La meua secretària, Amparo, es va acostar alterada, amb molts papers en les seues mans amb tot el que havíem de fer. Jo li vaig posar la mà en la cara i li vaig dir:

-Stop! El primer: porta'm un café.

Amparo sempre ha sigut molt eficient, mai ha faltat al treball, ni ha fet res malament. Tot i no portar-me molt bé amb la gent, ella era una excepció.

Entrí al despatx mentre em prenia el café. Vaig revisar els papers i els vaig firmar. Amparo em va portar una ensalada per a menjar. Dos hores més tard tot estava perfecte. Els estilistes ja havien maquillat i vestit les models i els invitats van començar a arribar.

Després de fer una magnífica presentació de la meua col·lecció d'estiu va començar el passe de models.

De vestits de nit fins a vestits més informals es van lluir amb gran elegància i sens dubte van fascinar els meus invitats. Entre la música de fons, el bon menjar, els grans dissenys i la quantitat de gent important que va assistir, eixa mateixa nit vaig vendre tota la col·lecció a diverses empreses, guanyant mig milió d'euros. I vaig quedar amb altres empreses que de seguida encarregaria més pells de serp i crearia nous dissenys.

No em va estranyar l'èxit aconseguit, la meua marca era una cosa que tots volien. En especial m'havia guanyat l'amor de molts famosos i gent important, a qui no els importava gastar-se 20.000 euros en un vestit.

La presentació va acabar i jo em disposava a eixir quan algú em va agarrar fortament del braç impedint que poguera avançar. En girar-me un gran grup de persones amb pancartes em miraven amb odi.

"Les serps són vida, no vestits" vaig llegir en una. "Els animals no són nostres per a usar-los com a vestimenta" deia una altra.

Portaven tot el dia allí. Cada cert temps fan manifestacions els estúpids serpifòbics a les portes de la meua empresa. Si no fora per ells les meues ventes s'haurien incrementat un 25% en els últims anys, però que cada vegada que presente una nova col·lecció es troben a la meua porta no em fa bona premsa.

Van començar a cridar i insultar-me, com solen fer sempre, amenaçant-me mentre jo, amb presses, intentava entrar en la limusina i avisar els de seguretat.

-El que dones reps. Si et comportes així en esta vida, no cregues que la vida et recompensara. - Em va dir la dona que em tenia agarrada del braç.

Per sort va arribar seguretat i jo vaig poder entrar a la limusina i dirigir-me a casa.

De què em parlava eixa dona? Del karma? De la reencarnació? El cel? Ni que després d'esta vida n'hi haguera una altra. Sempre he pensat que quan mors has mort. Tot s'acaba. Així que sigues feliç en esta vida i gaudeix. Tampoc faig mal a ningú. Si a la gent li importara tant les serps com diuen, no compraria la meua roba. Jo faig art. I qui no ho entenga no és la meua culpa.

Una vegada a casa, em vaig gitar a dormir.

Al matí següent, després de l'èxit del dia anterior, començava nous projectes.

Em vaig dutxar i em vaig posar un dels vestits de la col·lecció d'estiu que havia presentat el dia anterior i després de desdejunar una torrada, dos ous i un batut de plàtan, em vaig dirigir al laboratori per a veure les serps i triar l'estampat que més m'agradara.

Li havia donat el dia lliure a Julián, el xòfer, volia caminar i contemplar el paisatge. Madrid és preciós. Encara recorde quan em vaig mudar aquí. Va ser als 18 anys, quan vaig començar la carrera de disseny. Em fascina tot d'esta ciutat, em vaig enamorar als pocs dies de viure aquí. Acostumada a viure en un poblet de València, Madrid per a mi era un univers paral·lel.

Després d'uns quants carrers em vaig trobar a Jaume, el meu ex. Ja no recordava els inconvenients d'anar caminant, et trobes amb gent que preferiries no veure. Va ser el meu primer i únic amor, ens vam conèixer en la universitat. Ell estudiava disseny també, encara que a l'any de carrera es va adonar que el que li agradava realment era dret, i va començar dret l'any següent. Encara que ja no ens véiem diàriament, seguíem en contacte, finalment va sorgir l'amor. Després de un any i mig d'estar junts la meua fama va començar a ascendir, la gent s'interessava pels meus dissenys, però ell no em donava suport. Estava distant, fred, li vaig acusar de gelosia i va acabar deixant-me, em cridava egocèntrica i insensible. Feia ja nou anys que l'haviem deixat però des de llavors no l'havia tornat a veure. Madrid és molt gran i no ens movem en els mateixos cercles.

-Hola , quant de temps- em va dir.

-Nou anys –vaig afirmar.

-Com et va tot?- em va preguntar.

-Perfectament-li vaig dir, mentre mirava a totes bandes menys a ell.

-Papà, papà, tinc fam-li va dir un xiquet.

Em va sorprendre, tenia un fill, em vaig quedar en blanc i crec que es va notar en la meua cara.

-Em vaig casar i este és Paco, el meu fill.

S'havia casat i tenia un fill. No sabia què dir.

-M'alegre, que estigues tan bé- li vaig dir finalment. I vaig començar a caminar el més ràpid que vaig poder. Es va quedar mirant-me, notava la seua mirada en la meua esquena, estic segura que em mirava amb pena, pensant que no era feliç per no haver-me casat ni tindre cap fill que

em cridara mamà, però què sabrà ell si va desaparèixer de la meua vida fa temps, si em va trencar el cor.

El meu cap feia voltes, no podia deixar de pensar en ell, d'imaginar-me què haguera passat si mai haguerem tallat, si eixe fill fora també meu. Potser seria menys freda, no tindria tanta por de deixar-me conèixer, potser seria més feliç. Però què estic dient, sóc molt feliç, sóc famosa i una eminència, tots els dissenyadors novells resen perquè em fixe en ells i em tenen com una deessa. Sóc molt feliç.

Després de caminar un poc més vaig arribar al laboratori, era el nové pis així que vaig optar per pujar en ascensor.

Quan vaig arribar, Lucas em va saludar efusivament, l'havia contractat feia poc i volia caure bé, es notava en la seua mirada. Em va preguntar què tenia pensat, què volia crear i quin tipus de serps volia triar esta vegada. Vaig triar absolutament totes les serps que hi havia i en volia més. Volia crear sabates, bosses de mà, vestits i trages. De diferents espècies. Mesclar estils i inclús m'estava replantejant ampliar les pells a altres tipus d'animals també.

Volia crear una nova col·lecció, millor que l'anterior, volia que Jaume em vera en els periòdics i que pensara com d'idiota va ser deixant-me. Volia tantes coses. La meua ment feia voltes i voltes. El meu pols es va començar a accelerar i em costava respirar, m'estava agafant un atac d'ansietat. De l'angoixa em vaig desmaiar damunt d'on es trobaven les cobres reials.

-Senyoreta Márquez, són verinoses! -vaig escoltar cridar Lucas.

Vaig intentar alçar-me i vaig veure com Lucas fugia, o a per ajuda, o lluny de les cobres. Mai ho sabré.

L'últim que recorde va ser a la serp molt prop de mi, mirant-me com si estiguera dient: "Sé que has sigut la que ha ordenat matar les meues amigues, la meua família i la que ordenaria matar-me a mi. Ja no ho faràs més."

El sol cegava els meus ulls. On estava? No havia tancat les cortines? Tampoc recordava què havia passat. L'últim que recorde és estar al laboratori i estar amb una serp. Tenia la serp damunt, Lucas se'n va anar i la serp em mirava, estava molt prop de mi però no recorde si va arribar a picar-me. Estaré a l'hospital? No, hi ha moltes plantes. Estic a la terrassa de l'hospital? Hi ha moltes plantes. Potser massa. Sens dubte no estic en una terrassa, pareix una selva.

Comence a cridar però la veu no eixia, volia córrer però els peus no responien i després d'uns minuts me n'adoní que no tenia cos, almenys no el meu. Era una serp. No podia ser real. Estava somiant?

Tenia molta fam. Un rosegador va pasar pel meu costat i el vaig estrangular, a continuació me'l vaig ficar a la boca i tragar. Què estic fent? Quin fàstic.

No sé per què he fet això. Potser estic somiant o tal vegada haja mort i açò siga la reencarnació. Encara que això és impossible, jo mai he cregut en la reencarnació, ni en el karma ni en res de paregut, però en estos moments és l'única explicació possible que se m'ocorre.

Un coiot es va acostar a mi. No hi ha més de què preocupar-se, si sóc una serp li llançaré verí i no em menjarà. Si m'he reencarnat serà en una serp amb verí almenys. Però no eixia. El coiot s'anava acostant a mi. Desperta. Desperta ja, per favor. M'ho repetia una vegada i una altra, però la realitat és que no pareixia un somni. Era tot massa real. I si la cobra m'havia picat? I si estava morta i realment hi existeix la reencarnació? Vaig començar a fugir el més ràpid que vaig poder i sorprenentment vaig aconseguir escapar.

Després de diverses hores movent-me per la selva vaig escoltar unes veus conegudes.

Eren els caçadors de la meua empresa. Igual ells em podien ajudar a tornar a casa. Em vaig acostar a poc a poc i com vaig poder vaig començar a parlar-los.

-Hola! Estic aquí! Salveu-me, xics!

M'acostí a ells un poc més. Em mirem amb por, amb molta cautela.

-Sóc jo, la vostra cap. Vos ordene que em porteu a casa. –vaig dir.

Però no em sentien, no em reconeixien. Em van colpejar. Em trobava molt malament. Em van tornar a colpejar.

-Què feu? M'esteu matant.

Vaig intentar fugir però estava massa dèbil. Ja era massa tard. Hauria d'haver fet cas a aquella dona que em va avisar de l'altra vida, de la reencarnació. Jo mateixa m'he matat i en estos últims instants de la meua vida només sóc capaç de preguntar-me què serà de mi. Possiblement acabe sent un bossa, un vestit o unes sabates i les úniques persones que es preocuparan de la meua mort seran els serpifòbics que tant odiava.

UN BAGUL PLE D'EMOCIONS

Això era i no era, una vegada, un xiquet anomenat Marc que va eixir de l'orfenat on s'allotjava, a Lleida, per fer un passeig. Volia que li pegara una mica l'aire perquè estava estressat pels últims resultats als exàmens de Matemàtiques. La causant dels seus mals i les seues distraccions era una xiqueta de la seva classe, la Mònica, de la qual estava enamoratíssim.

El Marc era un xic alt, amb els ulls, les parpelles i el nas grans, amb uns llavis fins, i amb una expressió alegre sempre a la cara, encara que aquell dia no fos exactament així. Físicament era fort, amb bons músculs que feien notar la seva gran afició a l'esport.

El Marc era un xic jove de 15 anys recent complits, organitzat, treballador, i que tenia una gran sensibilitat per la música. Mai no n'havia sabut res dels seus pares. Pel que li havien contat, el van abandonar a l'orfenat, pràcticament al néixer, per falta de recursos. Ell es feia teories pròpies per poder imaginar com serien i com van poder arribar a prendre aquella decisió, però sempre que ho intentava, acabava emocionat amb les llàgrimes als ulls. Sempre havia sigut dels que pensaven que les persones sensibles sempre són les que saben combatre millor els problemes, i afrontar-los amb valentia. Les seues notes acadèmiques eren molt bones, generalment notables i excel·lents, exceptuant la plàstica, a ell això de dibuixar diguem que no li anava massa, el feia ficar-se nerviós de tant perfeccionista com era.

La Mònica era una noia de la mateixa edat que Marc, i tots sabem ben bé que aquestes edats no són gens fàcils, ja que estan en el procés de maduració i, de vegades, tenen alteracions hormonals sense sentit. A Mònica començava a atraure-li el tema de la roba, el maquillatge, els perfums, i tots aquells accessoris propis de l'edat. Ella també era òrfena des dels 7 anys, a causa de la mort dels pares en un accident, quan es dirigien en un avió cap a Washington per feina. A ella la deixaren amb una cangur, que després l'abandonà per no rebre el seu sou mensual. La Mònica fou recuperada per la policia, trobada a una casa vella situada a La Rambla, pertanyent als seus pares, la Rita i el Joan, dos persones encantadores de 43 i 47 anys. Mònica treia també bones notes, més bé notables, 7 i 8 en quasi tot, exceptuant el seu 10 en plàstica, cosa que se li donava de meravella. El Marc i La Mònica eren companys de classe. Ell sempre observava com feia els títols amb aquells retoladors de "Carioca" tan preciosos que tenia. Per a ella, dibuixar significava transmetre tots els seus sentiments i emocions, cosa que el Marc flipava, perquè per a ell dibuixar era com perdre tot el temps que podria dedicar a l'esport, ja sabeu, això va a gustos.

La classe s'hi solia comportar prou bé, la tutora, l'Anna, hi estava contenta dels resultats de la segona avaluació de la majoria de la classe, exceptuant a dos o tres que no els importava gens l'estudi. Aquell orfenat tenia d'especial les condicions en les quals s'hi trobava, ja que era molt nou i comptava amb una molt bona ensenyança, cosa que Mònica admirava, ja que era molt presumida. A les classes d'Educació física, el Marc sempre duia samarretes de tirants, perquè la Mònica quedara enlluernada en veure aquells músculs extraordinaris. Els dos sabien que s'agradaven, però no s'atrevien a dir-se res perquè sabien que si algú s'assabentava que s'estimaven, probablement, es burlarien d'ells a classe, cosa que cap dels dos volia que ocorregués. A la classe eren 24. Àlvar era expert en tecnologia, de fet, sempre era ell qui solucionava els problemes de xarxa, de l'ordinador, o fins i tot del "Lliurex", programa que es feia servir com a sistema operatiu en aquell centre. La Clàudia era especialista en animals, ho

sabia tot sobre ells, literalment tot. També hi trobàvem el “trio calavera” de la classe: el Carles, el Josep i el Ramon. Aquest grupet era el futur dels videojocs. Els tres tenien pendants totes les assignatures excepte Informàtica, on tenien un 10, cosa que no causava cap tipus de sorpresa al professorat, perquè tenien ben clar que anaven a dedicar-se a això. El tutor d’aquella classe era el Miquel, un xic jove de 32 anys que els donava classe de Valencià.

Dilluns 27 d’abril de 2013, era un dia molt especial, ja que les classes, amb motiu de la setmana cultural, eren una mica més curtes i tenien, per tant, més temps lliure. En una d’aquelles classes més breus del normal, la Carme, mestra de Matemàtiques, va explicar les coordenades geogràfiques, cosa que va interessar molt, en concret, el Marc. L’examen d’aquell tema el tenien a l’endemà, i Marc pensava que anava preparadíssim, així que aprofità l’augment de temps lliure i el dedicà tot a fer esport variat. Al dia següent, al fer l’examen, Marc estava molt desconcertat pensant en Mònica, per tant, no li va donar gaire temps a acabar-lo. En saber el resultat pèssim d’aquell control, un 3.5, va sortir fora de l’orfenat per poder pensar què havia passat, perquè ell sabia ben bé que aquell tema el controlava molt. A l’eixida, va veure la Mònica, que li va preguntar si li havia sortit bé l’examen. Marc respongué negativament desconsolat, i ella s’apropà per animar-lo. Mònica li contà a Marc que feia cosa de tres dies, mentre es trobava a l’habitació on dormien les noies, s’estava mirant en un espill menut que havia trobat a la tauleta de nit, i mentre es mirava els granets que li havien sortit a la part superior de la cara, una companya, la Carla, l’espantà fent broma i se li caigué l’espill. Rigueren una estona, i mentre Mònica arrebegava l’espill, va veure un mapa molt menut, que semblava com el d’un tresor, ja que hi havia una X roja en el punt on es situava el suposat tresor. Ella va pensar diverses teories de per què hi havia un mapa en aquell espill, però cap era molt probable. Marc atengué molt interessat al que Mònica li estava explicant. La Mònica li va dir d’anar amb ella per resoldre aquell misteri.

En entrar de nou a l’orfenat, els protagonistes seguiren aquell mapa diminut, que els indicava que baixaren unes escales situades a l’entrada del centre. Anaren junts cap al soterrani, més que res per curiositat, perquè era una zona restringida per a estudiants, i si algun professor els veia baixar-hi, els penalitzarien greument. Però com en aquell moment els mestres havien acabat les classes i estaven junts a la sala de mestres, Marc i Mònica van aprofitar per baixar aquelles escales obscures, que sí que els feien una mica de por, però la seua intriga podia amb tot. En veure una porta de color negre, van observar que tenia bloqueig digital i que duia contrasenya de huit xifres. Després de 25 minuts pensant possibilitats per a esbrinar aquell codi, la Mònica va pensar que el centre on residien, s’anomenava “Orfenat de Lleida 25071997” suposava que

aquella era la data d'inauguració d'aquell orfenat. Van provar amb aquells nombres i, de sobte, s'obrí la porta negra, que tenia un grossor d'uns 20 centímetres. En acabar d'obrir-se, entraren amb por, sabent que s'estaven jugant l'expulsió. A l'interior, trobaren tots els ingressos d'aquell orfenat, el pressupost del que disposava. Tal vegada, si el "Trio calavera" haguera vist tota aquella fortuna, no hagueren dubtat en agafar el màxim possible, però Marc i Mònica eren molt bona gent, i allò no els cridava gens l'atenció. Entraren un poc més cap a dins, per veure tots aquells bitllets, monedes...

Després de mitja hora buscant aquell tresor amagat a l'espill de l'habitació de les noies, Marc el trobà. Li digué a la Mònica emocionat que el seguira, que creia que havia resolt l'enigma. Just en la X roja situada al mapa, s'hi trobava un bagul d'uns 0,75 metres d'ample i 1,5 de llarg, de fusta de roure, tancat per un cademat blindat. "La clau d'aquell cademat supose que la tindrà algun mestre, o el director", -digué el Marc. "Jo crec que la tenen a la sala de professors, perquè ells tenen accés al soterrani per ordre del director, i si ell envia algú perquè agafe ingressos o qualsevol cosa d'aquell bagul, necessiten la clau", -digué la Mònica. "Què fem?, -digué el Marc tremolant per si els pillaven. "Puge jo i ara vinc. Quan se'n vagen per a fer un descans i anar a la cafeteria, entre i les busque ràpidament", -digué Mònica. En pujar del soterrani, es trobà amb el Carles, un del "trio calavera". Ella li anava a donar explicacions fins que va veure que ni tan sols s'havia fixat en ella, anava despistat amb el telèfon, la qual cosa va ser un complet descans per a ella. Va arribar dins la sala dels professors i va veure que no hi havia ningú. Eren les 14:30h, haurien d'estar tots dinant. En entrar va veure els casellers, els maletins de cadascun, llibres, màquines de menjar i cafè, i més apartat, al cantó dret, una mena de clauer amb totes les claus del centre. El va agafar i se'n va anar corrent cap avall de nou. Van estar deu minuts provant claus, de totes les maneres possibles, fins que a la fi una va encaixar en aquell bagul. En desbloquejar el cademat blindat, van alçar amb força la tapa perquè pesava, fins que s'obrí. Per a sorpresa d'ells trobaren unes cartes amb dades de cadascun dels alumnes integrants d'aquell centre. Van buscar i rebuscar fins que van trobar les dos seues. Per les dades que corresponien al Marc, va ser deixat a l'orfenat a l'any següent que es crearia l'orfenat, concretament el 18 de març de 1998. En l'apartat dels motius posava que no el podien mantenir perquè no tenien treball cap dels dos, i que volien que passara una bona vida. Els pares s'anomenaven Joan Puig Gilabert i Laia Sellés Martí. Marc es va emocionar per uns instants, fins que va llegir l'apartat de "missatge per al nen/nena". En aquest deia: "Estimat Marc, en primer lloc volem que tingues ben clar que el motiu d'aquesta decisió serà pel teu bé. Sabem que et deixem en bones mans. Volem que sàpigues que sempre estaràs al nostre cor, i que mai, però mai, t'oblidarem, encara que per a tu som uns estranys. Gaudix molt perquè la vida són dos dies, així que el cap ben alt i

a afrontar els conflictes que ens posa la vida amb valentia i passió. T'estimem molt petit. Els teus pares, Joan i Laia”.

En aquell moment, Marc esclatà a plorar i pujà corrent a l'habitació dels xics. La Mònica, va col·locar de nou aquelles dues cartes al bagul i el tancà amb clau com si no hagués passat res. Pegà una gran portada a la porta del soterrani, ja que aquesta s'hi tancava automàticament, sense clau. Va deixar les claus al seu lloc i anà ràpidament a l'habitació dels nois. Allà trobà el Marc tirat al llit, plorant. Ella s'acostà i li començà a fer carícies al cabell, cosa que a Marc li encantava. Ell la mirà desconsolat i li digué que anava a fer tot el possible per aconseguir totes les dades dels seus pares. Ella li contestà que l'ajudaria en tot el que fera falta. Es besaren durant uns instants, desconcertats.

Dos anys després, els nostres amics continuaven la seua historieta d'amor, amb una relació consolidada i seriosa. Els dos seguien a l'orfenat, esperant als díhuit per poder sortir-ne i fer vida conjunta. El 5 de setembre de 2015, un diumenge, sonà el timbre de manera insistent a l'orfenat. Com que ningú anava a obrir, fou Marc qui s'acostà a la porta i obrí. Va veure a dos desconeguts, un home d'una quarantena d'anys, amb bigotis i cabells repentins i una dona d'una edat semblant, molt bonica, amb els cabells rossos i arrissats, en la qual s'hi va veure reflectit en mirar-la als ulls. Una tremolor li va recórrer l'espinada. Suava de mala manera quan va poder articular les següents paraules: “sou vosaltres, veniu a buscar-me?”. La dona dels cabells rossos es quedà bocabadada i al mirar-lo als ulls esclatà a plorar. “Eres Marc?”, li preguntà amb els ulls plorosos. En aquell moment, Marc ja sabia que es tractava dels seus pares. S'abraçaren tots tres feliços i després començà tot un seguit de preguntes per part de Marc. La Mònica els observava de lluny emocionada i s'afegí al rogle. Van ser uns moments màgics per a tots quatre, i es van resoldre tots els dubtes de Marc. Els seus pares havien treballat molt i ara que havien arreplegat suficients diners, havien anat a per ell. Quan van conèixer a la Mònica, van decidir adoptar-la, cosa que va fer que el Marc agafara una confiança molt ràpida en els seus pares i que els estiguera eternament agraït.

El final ja el coneixeu, quan poses tot el teu esforç per aconseguir les teues metes, ho aconsegueixes sempre. Per això els nostres protagonistes van veure acomplert el seu somni per partida doble.

PREMIS 25 D'ABRIL DE CIÈNCIES

XARXA AMB MOLTA CIÈNCIA

Dins de tota la marea del fenomen youtuber que una es pot trobar en la xarxa a dia d'avui, i entre personatges que compten amb desenes de milions de seguidors pel simple fet de jugar a videojocs, s'han trobat també el seu espai els especialistes que es dediquen a la divulgació de diferents disciplines de caràcter cultural i científic, des de les Matemàtiques més aplicades fins a la Física Quàntica.

I és que, no és fàcil fer arribar a la gent sense base prèvia, el coneixement científic d'una forma tan detallada. Aquesta és l'ambició que persegueixen aquests canals de Youtube, els quals cada dia treballen per augmentar el seu repertori.

Aquests canals són un mitjà idoni per difondre les disciplines menys populars que semblen més complicades per a la societat. Tanmateix aconsegueixen explicar fenòmens, utilitats, lleis o teories d'una manera comprensible amb un llenguatge assequible, i a la disposició de qualsevol persona, sense exigir uns coneixements bàsics com ho fan moltes revistes especialitzades o documentals on apareixen conceptes molt detallats amb els seus aterradors tecnicismes. De fet, han sigut capaços d'atraure un gran ventall d'usuaris de la web: des de joves aficionats a la ciència, fins a persones grans que es pregunten com pot funcionar el nostre Univers.

A més de tots aquests objectius, aquests científics estan despertant un gran interès entre la seua audiència més jove per dedicar-se a la ciència i a la investigació en el seu futur. Tracten d'informar-los i orientar-los cap aquestes branques mitjançant els seus consells i les seues pròpies experiències.

Entre aquests divulgadors de caràcter científic i tecnològic, destaquen en el nostre país pel seu descomunal nombre de subscriptors canals com "QuantumFracture", "CdeCiencia", "Derivando" o "Date un Voltio" entre moltíssims més que el FECYT (Fundació Espanyola per a la Ciència i la Tecnologia) està tractant de visibilitzar mitjançant un programa que està emetent setmanalment en directe a través del seu perfil de Youtube anomenat "Science Truck" i que a més es grava en diferents col·legis i instituts del conjunt dels nostres centres educatius.

Pel que fa a QuantumFracture, és José Luis Crespo el creador del seu contingut i compta amb més d'un milió i mig de subscriptors al seu canal, una quantitat que no deixa de créixer dia a dia. Ell és físic i puja vídeos sobre l'Univers (la seua especialització) a més d'altres temes de la Física, acompanyats amb animacions que ell mateix crea. En el seu repertori s'hi troben explicacions de: fenòmens astronòmics com la Lluna de sang amb vistes des de l'observatori del Teide, els orbitals híbrids o el Principi d'Incertesa en el seu repertori de quàntica, la curvatura de l'espai en relativitat general, la forma de l'Univers en la seua llista sobre el Cosmos, la gravetat dins de l'electromagnetisme... I moltíssimes més qüestions que pareixen complicades però que aconsegueix simplificar per fer-les arribar a tot tipus de públic sense cap distinció.

D'altra banda, CdeCiencia és un altre canal que dirigit pel geòleg Martí Montferrer, té més d'un milió d'usuaris subscrits. En la seua llista, ens trobem amb una gran varietat de temàtiques, on domina la Química i també òbviament la Geologia. El seu contingut és diferent al de Crespo

perquè és ell mateix qui s'asseu davant la càmera i grava els vídeos amb imatges o vídeos de fons. Aquest jove apassionat per la ciència penja mensualment a la xarxa resums amb les notícies científiques del mes, vídeos explicatius parlant de temes com les macromolècules orgàniques en Encélado, el protó exòtic que es va descobrir fa més d'un any, la selecció natural, el grafè,... i d'altres assumptes interessants i singulars que desperten de debò la teua curiositat i t'ensenya coses que mai imaginaries.

Per part de les Matemàtiques, el canal més important del nostre panorama és el d'Eduardo Sáenz de Cabezón i s'anomena Derivando, compta amb quasi set-cents mil subscriptors. Aquest matemàtic va guanyar el concurs de Famelab España que organitza cada any el FECYT.

Ell és l'actual imatge d'Órbita Laika (en la 2 de TVE) que acaba d'estrenar la seua nova temporada apostant per ell com a nou presentador. Al seu canal t'explica des de teoremes bàsics fins a explicacions d'algoritmes de les xarxes. Alguns exemples serien el Teorema de Rouché-Frobenius, el Triangle de Pascal, el problema del sofà, els fractals... entre d'altres qüestions matemàtiques interessants.

Per finalitzar, no podríem deixar de mencionar el nom de Javier Santaolalla col·laborador habitual dels programes del FECYT i que té tres canals diferents que s'adapten al coneixement que cadascú té de les Ciències Físiques. El més important és Date un Voltio que explica la Física amb més detall i nivell elevat. Però el millor és que sap adaptar molt bé el seu contingut a tota classe de visualitzador, per això el seu segon canal Date un Vlog està creixent ràpidament, perquè explica des de la seua visió i experiència fenòmens físics com l'antimatèria, els viatges dimensionals, la matèria obscura, l'efecte papallona... I cal fer especial incidència en l'apartat del Bosó de Higgs, perquè el propi Santaolalla es trobava investigant en el CERN durant la seua demostració física. Ell té molta passió per la ciència, cosa que transmet: és feliç explicant allò que més li agrada.

Com veiem, podem afirmar que la divulgació està en constant millora amb científics que aprofiten tots els mitjans de comunicació, des de la ràdio fins a la publicació de llibres que assoleixen un autèntic èxit, com és el cas de Javier Santaolalla i el seu últim llibre "El bosón de Higgs no te va a hacer la cama" que us recomane encariadament.

En Matemàtiques aconselle l'últim llibre del carismàtic divulgador Santi García Cremades: "Un número perfecto", una recopilació de 28 idees sorprenents de la història de les matemàtiques.

Definitivament, tenim a una gran quantitat de professionals interessats per transmetre a tota la ciutadania a través de les noves tecnologies temes que a priori pareixen no interessar a ningú, però com hem vist, no som pocs els interessats en aprendre i conèixer un poc millor el nostre món i així a nosaltres mateixos.

Bibliografies/Referències:

<https://www.youtube.com/user/QuantumFracture>

<https://www.youtube.com/user/CdeCiencia/featured>

https://www.youtube.com/channel/UCH-Z8ya93m7_RD02WsCSZYA

<https://www.youtube.com/channel/UCns-8DssCBba7M4nu7wk7Aw>

https://www.youtube.com/channel/UCQX_MZRCaluNKxkywkLEgfA

<https://www.famelab.es/>

<https://www.youtube.com/user/FECYT/featured>

<http://www.rtve.es/television/orbita-laika/>

“El bosón de Higgs no te va a hacer la cama” (Javier Santaolalla)

“Un número perfecto” (Santi García Cremades)

IES CHABÀS A LONDRES

Els alumnes de 2n d'ESO de l'IES Historiador Chabàs van visitar la ciutat de Londres en el període del 2 al 6 de maig, com a activitat voluntària emmarcada dins del projecte interdisciplinar *London, A Cosmopolitan City!* que estan portant a terme durant aquest curs.

D'aquesta manera, van poder comprovar *in situ* que Londres és una ciutat realment cosmopolita, amb una diversitat cultural aclaparadora. A més, van poder reviure algunes activitats que ja havien fet, com fer-se la maleta atenent a les necessitats i al clima, entendre la diferència horària entre Dénia i Londres, malgrat que ambdues ciutats es troben al mateix fus horari, etc.

Tant alumnes com professors van allotjar-se amb famílies d'un barri del sud de la ciutat. Així, l'alumnat va tenir l'oportunitat de practicar el seu anglès d'una manera més real i més directa, doncs havien de satisfer les seues necessitats de comunicació durant el temps que passaven amb les famílies sense l'ajuda dels professors.

Durant el primer dia d'estada van visitar el Tower Bridge, la Tower of London, el London Bridge, St Paul's Cathedral, el pont del Mil·leni, la Tate Modern i el Shakespeare Globe Theatre, en un passeig sota la pluja londinenca.

El segon dia van visitar el British Museum, on s'hi troba la Pedra Rosetta i els frisos del Partenó que havien estudiat prèviament. Després van dinar al Covent Garden i van visitar diversos establiments, entre els quals destaca Hamleys, la botiga de joguets més antiga del món. Van acabar el dia a Picadilly Circus, plena de gent i de vida.

El tercer dia van visitar el London Eye, des d'on es podia observar la resta del recorregut d'aquell dia: les cases del Parlament i el Big Ben (que estava en obres), l'abadia de Westminster, el St James Park (on van dinar), Buckingham Palace i Trafalgar Square, on s'hi troba la National Gallery i van poder observar amb deteniment les obres estudiades de Van Gogh, Velázquez, Van Eyck i Leonardo Da Vinci.

El quart dia van tenir temps per passejar per Camden Town i el seu mercat, Camden Market, per Regent's Park i visitar el museu de cera Madame Tussaud's, on s'hi troben molts famosos (de cera) internacionals amb qui van poder fotografiar-se.

Finalment, l'últim dia van visitar el Science Museum, on es troba l'Apolo X, que també van estudiar prèviament, i la National History Museum, on van contemplar, entre d'altres, la planta dedicada als dinosaures.

L'experiència, tant pels alumnes com per als professors, ha estat molt enriquidora. A més, cal destacar el comportament dels alumnes que ha estat espectacular des del principi fins al final. Així dona gust!

VIURE “JOAN FUSTER”

Els alumnes de 4t d'ESO, vam fer una eixida, el dia 15 de maig, a la ciutat de Sueca.

Allí vam visitar l'espai “Joan Fuster”, un centre de difusió de l'obra de l'escriptor suecà que és un referent cultural de màxima rellevància per a tots els valencians/es. El context ens transportà a la figura, l'obra i la important repercussió de l'escriptor, mitjançant els objectes personals, la biblioteca, els documents gràfics i els escriptors que reclamen l'interés d'investigadors, estudiants i visitants.

Després, gaudírem d'un taller literari, on es van fer grups i barrejant la pintura, el retallat, el colorit i els aforismes, aconseguírem implicar-nos tots i crear una obra d'art a través del collage.

Finalment, vam fer una ruta guiada per tota la ciutat, amb explicacions de la història i els edificis més emblemàtics. Fins i tot, ens assabentàrem que el Mestre Serrano, autor de l'himne de València, i Bernat i Baldoví, Mestre del sainet, nasqueren també allí.

En conclusió, va ser una excursió divertida i interessant, una manera diferent d'explicar literatura en valencià, ja que conforme deia el Mestre: “Ningú no s'ha d'enganyar: Dir ‘Bon dia’ ja és fer literatura”.

Saloua Douan Bhija, 4t d'ESO A de l'IES Historiador Chabás.

ALMUERZO CON LOS VOLUNTARIOS LINGÜÍSTICOS

El año escolar se acerca a su fin, y en el IES Historiador Chabás llega el momento de decir adiós a los ciudadanos ingleses que tan amablemente han estado viniendo cada semana para realizar intercambios de conversación inglés-español con los profesores de nuestro centro. Es por eso que el pasado martes 28 de mayo el instituto les ofreció un desayuno de agradecimiento y despedida, momento que recoge la fotografía.

Este es el quinto año consecutivo en que se lleva a cabo esta experiencia, y tanto los residentes ingleses como los profesores del Chabás piensan que ha sido muy positiva y enriquecedora. Podemos decir que, para nosotros, los residentes ingleses del intercambio se han convertido, sin lugar a dudas, en buenos amigos, y aprovechamos esta oportunidad para agradecerles su disposición, buena voluntad y ánimo de compartir con nosotros. ¡Buen verano a todos y hasta el próximo curso!

AUTOR JOVI LOZANO A L'IES CHABÀS

El passat divendres 7 de juny els alumnes de 4A i C de l'IES HISTORIADOR CHABÀS van participar en la xarrada col·loqui del nostre exalumne del centre i escriptor Jovi Lozano Seser.

La xarrada consistia en parlar del llibre que havien llegit els nostres alumnes de 4t: *Sis contes i una novel·la incerta*.

Jovi ens va contar els seus inicis com a escriptor, quan ell tenia 14 anys. També ens va donar a conèixer anècdotes que li havien ocorregut i que les havia plasmades en l'obra. En acabar va cedir el torn de paraula als alumnes i aquests van participar molt gustosament.

ACTIVITAT TEI

Els passats dies 7 i 12 de juny, l'alumnat de primer i tercer d'ESO del programa TEI van participar en una lúdica jornada a la vora del mar. Va ser la darrera activitat de convivència que vam realitzar per tancar aquest curs i en ella, l'alumnat va gaudir de diverses activitats, jocs i dinàmiques de grups que van preparar expressament i amb molt d'interès, l'alumnat del nostre cicle de TAFAD sota la supervisió de Jesús Martínez. La jornada va ser intensament productiva per diverses raons: d'una banda, el fet de "jugar" grans i menuts fa que s'enfortisquen els vincles que tenen entre ells i es vegen com un equip; d'altra banda, fem partícip a l'alumnat del cicle d'activitats físic-esportives que ensenyen de manera pràctica tot allò que aprenen en la teoria. Finalment, com que el dia va acompanyar, els i les més agosarades van fer la seua primera capbussada!!!

Des de l'equip TEI valorem de manera positiva aquesta activitat i volem agrair als TAFAD la seua implicació per fer-la possible. Continuarem el proper curs amb més TEI. Bon estiu!!!

PROGRAMA DE MEDIACIÓ 2018/19

L'IES Historiador Chabàs aquest curs ha continuat mantenint el Programa de Mediació, l'objectiu fonamental del qual és fomentar el respecte mutu en les relacions entre els membres de la comunitat educativa i el manteniment d'un clima de convivència positiva entre tots.

En la vida escolar del centre és molt normal que sorgisquen conflictes entre els membres que componen la comunitat educativa. Així que, amb aquest Programa es pretén resoldre els problemes que es presenten entre l'alumnat. D'aquesta manera es manté i es desenvolupa un clima de convivència positiu al centre, tot aconseguint que els i les alumnes se senten acceptats, segurs i motivats per a l'aprenentatge. El número d'intervencions del nostre equip ha sigut semblant al de cursos anteriors, la majoria d'elles en alumnes de 1r i 2n ESO.

Durant el curs 2018/19 s'ha consolidat el grup d'antics mediadors i s'han incorporat nous mediadors després de fer el curs de formació. El curs de formació ha estat molt positiu, ja que a més de la formació, hem treballat la cohesió del grup, fent jocs i participant els antics mediadors i el professorat en aquestes activitats. A hores d'ara som un gran equip. Donar les gràcies a tots ells i també als professors que col·laboren en la tasca de la mediació.

ELS ALUMNES DE CULTURA CIENTÍFICA DE 1r DE BATXILLERAT DE L'IES HISTORIADOR CHABÀS PARTICIPEN EN EL CENS 2019 DEL CORRIOLET CAMANEGRE A LES PLATGES DE DÉNIA

El corriolet camanegre, *Charadrius alexandrinus*, és un au que viu, s'alimenta i nidifica a les platges de Dénia. Malauradament la seua població està en baixant de manera preocupant per causes atribuïbles a l'activitat humana. De fet, la *Sociedad Española de Ornitología* (SEO), ha designat el corriolet com a au de l'any 2019.

El passat 23 de maig, 21 alumnes de 1r de batxillerat de l'IES Historiador Chabàs de l'assignatura de Cultura Científica participaren en el cens que realitza cada any l'ajuntament de Dénia a les platges del nostre municipi. Previ a l'eixida a la platja dels Molins, l'ornitòloga Itziar Colodro de l'empresa especialitzada *Magic&Nature*, els va fer una xarrada introductòria a l'espècie i la seua problemàtica.

En arribar a la platja, acompanyats per Itziar i dos col·laboradors seus, vam poder comprovar que la platja és un espai natural amb el seu complex ecosistema. La dinàmica natural de l'arena, l'acumulació de restes de *Posidonia oceànica*, la formació de dunes són essencials per tal de conservar i protegir les platges i les cases que hi ha a primera línia dels temporals.

És en aquestes platges naturals on viu, s'alimenta i cria el corriolet. I ací és on les activitats humanes interfereixen negativament amb aquesta espècie: el turisme massiu i poc respectuós, els gossos solts i, sobretot, la neteja mecànica de les platges en plena època d'incubació. Fins i tot les màquines arrasen les poques dunes que queden per a augmentar efímerament la superfície d'arena pels banyistes. Tot açò ho vam poder comprovar *in situ* en la nostra passejada per la platja dels Molins: neteja mecànica arran de duna, una duna arrassada amb maquinària pesada a l'Estanyó, banyistes amb la tovallola a 10 metres d'un niu, uns altres banyistes passant per damunt la duna malgrat els cartells i gossos corrent solts per la platja.

La part positiva és que vam poder observar els corriolets: l'únic niu on hi havia una femella covant, exemplars alimentant-se a la vora de l'aigua i una parella amb tres pollets diminuts acabats de nàixer que ja corrien sota la vigilància dels seus pares. Per sort, l'ajuntament de Dénia acabava de paralitzar temporalment la neteja mecànica per tal de respectar els nius.

Des del nostre punt de vista, caldria fer algunes accions molt senzilles per tal d'assegurar que el corriolet no desaparega de les nostres platges: evitar la neteja mecànica en època de cria, o fer-la manualment en els llocs sensibles, posar balises a les dunes (i no només l'accés a les platges) i la zona adjacent, informar els banyistes de que la platja és un espai natural amb molta biodiversitat i fer una campanya amb voluntaris per a conscienciar la població i els visitants.

Per acabar, també volem agrair aquesta activitat tan especial a l'ajuntament de Dénia, en especial a les regidories d'Educació i de Medi Ambient, a la Fundació Baleària, a Mònica Palonés per la fotografia de la femella covant i a l'empresa *Magic&Nature*.

IES Historiador Chabàs

Dènia

Inmaculada
Barberà Estellés

Laura
Bixquert Sanchis

Ramón
Chalud Cardenete

Pura
Higuera Esteban

Mariano
Iglesias García

Jesús Manuel
Martínez Meco

Josefa
Mateu Galdón

José Francisco
Muñoz Ripollés

Tècnic Superior en Animació d'Activitats Físiques i Esportives 2018/19

Joaquín
Boronat Mascarell

Óscar
Cardona Monteagudo

Aitor
Carrió Ródenas

Carlos
Cuenca González

José
Fernández Giner

Sergi
Frasset Domènech

Álvaro
Granados Crespo

Juan Marcos
Grande Romero

Andriy
Kovalsky

Carlos Alfredo
Lázaro Madrid

Miquel
Martín Faus

Cristina
Menor Llorca

Álex
Monjo Rico

Pedro José
Palao García

Álvaro
Perelló Oliveira

Iva Petrova
Pesheva

Raúl
Pons Arlandis

Víctor
Prieto Fernández

Nicolau
Puigcerver Arnau

Abel
Rodríguez Blanquer

Núria
Teruel Siscar

Víctor
Torres Siscar

Jorge
Tortosa Molla

Joan
Andrés Bas

Aida
Atienza Guardiola

Mª Blanca
Borja Hernández

Edison Arturo
Calle Sarmiento

Jhony Patricio
Calle Sarmiento

Javier
Camarasa Hernández

Raúl
Campillo Guirado

Eloy
Cardona Miralles

Mario
Cardona Miralles

Joan
Carrió Vallés

Danil
Chakouri

Pedro
Crespo Cabrera

Lluís
Crespo Grimalt

Francisco
Denia Berenguer

Ximo
Grimalt Mulet

Jonathan
Jimeno Delgado

Marcelo Eduardo
Lázaro Madrid

Ibar Alexander
Maldonado Calero

Carles
Martí Ferrer

Iñaki
Molines Arranz

Lucas Agustín
Muñoz Tellechea

Diana
Orozco Tranche

Sandra
Ortolá Conejo

Marco
Polo Buser

Anna
Ribes Pons

Paula
Tomás Andrés

Lucas Fabricio
Urrutia

IES Historiador Chabàs

Denia

2n Batxillerat 2018/19

IES Historiador Chabàs

Dénia

4t ESO 2018/19

